

DEjövő

XIV. ÉVFOLYAM 2. SZÁM • 2025 TÉL

A DEBRECENI EGYETEM ALUMNI MAGAZINJA

DEBRECENI EGYETEM FEJLESZTÉSÉÉRT ALAPÍTVÁNY

A **Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány** létrehozását az a cél vezérelte, hogy az intézmény polgárai számára olyan programokat, infrastruktúrális és intellektuális fejlesztéseket tudjon megvalósítani, amelyek mind a közösség összetartozását, elmélyítését, mind az intézmény fejlődését, szolgáltatási színvonalának emelkedését szolgálják.

A **Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány** céljai:

- A Debreceni Egyetemen folyó oktató-, kutatómunka személyi és tárgyi feltételeinek, új szakok indításának segítése,
- az oktatók foglalkoztatásának, munkájuk infrastruktúrális és szakmai háttere megteremtésének támogatása,
- egyetemi rendezvények támogatása,
- az egyetem értékei megőrzésének, bemutatásának támogatása,
- az egyetem ismertsége növelésének segítése,
- a Debreceni Egyetem komplex hallgatói és intézményi szolgáltatási rendszerének fejlesztése,
- az oktatók, hallgatók és az alkalmazottak sport- és kulturális tevékenységének támogatása,
- közreműködés az egyetem ifjúságvédelmi feladatainak ellátásában és a diákétkeztetésben.

Ön is segíthet céljaink megvalósításában, hiszen az **1% felajánlása** nem kerül semmibe, számunkra mégis nagyon fontos!

Kérjük Alumni Közösségünk minden tagját, hogy támogassa adója 1%-ával Alma Materét és a Debreceni Egyetem hallgatóit!

Ezúton is köszönjük önzetlen támogatását!

RENDEZVÉNYKOORDINÁCIÓS ÉS ALUMNI KÖZPONT

H-4032 Debrecen, Egyetem tér 1.
Telefon: +36 (52) 258-025; (52) 258-028
E-mail: alumni@unideb.hu
Web: alumni.unideb.hu

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 8 1 4 3 7 6 4 - 1 - 0 9

A kedvezményezett neve:

Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány

TUDNIVALÓK

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abban a nyilatkozat elhelyezhető legyen. **FONTOS!** A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT pontosan tünteti fel. A lezárt, aláírt borítékot küldje el az illetékes adóhivatalnak vagy adja át munkáltatójának.

Szerkesztői ajánlás

Tisztelt Alumni Tagok, Kedves Olvasók!

Minden évben kell néhány nap, amikor megpihenhetünk, és a nagy rohanás után utolér bennünket a lelkünk. Amikor van idő kicsit elcsendesülni, befelé fordulni, bekuckózva olvasni, melyhez szeretettel ajánlom a DEja vu magazin legújabb számát. Talán a következő oldalakon olvasható történetek és beszámolók csempésznek némi nyugodt pillanatot az ünnep forgatagába, a tanulságos életutak és sikeres pályák inspiráló hatása kitart a jövő esztendőre is.

Az Alumni Központ munkatársai nevében kívánok Önnek és családjának szeretetteljes, áldott karácsonyi ünnepeket, jó egészséget és békés, boldog, eredményekben gazdag újévet! És ne feledje, az Alma Mater 2026-ban is gondol Önre!

Rófi Mónika

DEja vu

A Debreceni Egyetem Alumni Magazinja

Kiadó: Debreceni Egyetem

Felelős kiadó: Szilvássy Zoltán rektor

Főszerkesztő: Rófi Mónika

Lapszerkesztők, szerzők:
Barak Beáta, Béres Zsuzsa, Bögre Zoltán,
Nánási-Molnár Anita, Orosz Csaba, Óvári Anna,
Pájer Szabolcs, Szabóné Rózsa Judit

Kiadványszerkesztő: Szabó Balázs

Fotók: RAK, unideb.hu

Szerkesztőség:
Debreceni Egyetem
Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ
4032 Debrecen, Egyetem tér 1.,
Főépület 17-es iroda

Megjelenik 300 példányban.

Nyomdai munkák: Printart-Press Kft.
Felelős vezető: Szabó Balázs

HU ISSN 2063-6148

Ki lehet Alumni tag?

A DE Alumni tagja az lehet, aki a Debreceni Egyetem vagy a jogelőd intézményei (Debreceni Agrártudományi Egyetem, Debreceni Orvostudományi Egyetem, Kossuth Lajos Tudományegyetem, Hajdúböszörményi Wargha István Pedagógiai Főiskola) egykori vagy jelenlegi hallgatója, oktatója, kutatója, dolgozója. Azok a magánszemélyek vagy cégek képviselői is lehetnek DE Alumni tagok, akik bár nem voltak, vagy jelenleg nem tagjai az intézménynek, de támogatják a Debreceni Egyetem Alumni tevékenységét.

Regisztráció: alumni.unideb.hu/hu/tagsagiregisztacio

Elérhetőségek:

Cím: Debreceni Egyetem
Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ
4032 Debrecen, Egyetem tér 1.,
Főépület 17-es iroda

Levelezési cím:

DE Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ
4002 Debrecen Pf. 400

Telefon: 52/258-127

E-mail: alumni@unideb.hu • Honlap: alumni.unideb.hu

TARTALOM

AZ EGYETEMRŐL

6-7 Új vezető a DEHÖK élén
Németh Kevin

GENERÁCIÓK

8-9 Identitás és a családi
gyökök becsülete
Duffek Mihály és
ifjabb Duffek Mihály

KARRIER

10-11 Egy 21. századi magyar
Borneó szigetén
Kiss Tamás

12-13 Akinél a tudomány mindig
élmény
Borbélyné Bacsó Viktória

NEMZETKÖZI EGYETEM

14-15 A libanoni sajtodoktor, aki
a szikét sajtókésre cserélte
Riad Naboulsi

TANÁREGYÉNISÉGEK

16-17 Az irodalomtól az
aerobikteremig
Fodor Péter

ÉVTIZEDEKEN ÁT

18-19 Aki „divatba hozta” a
ritkaföldfémeket
Brücher Ernő

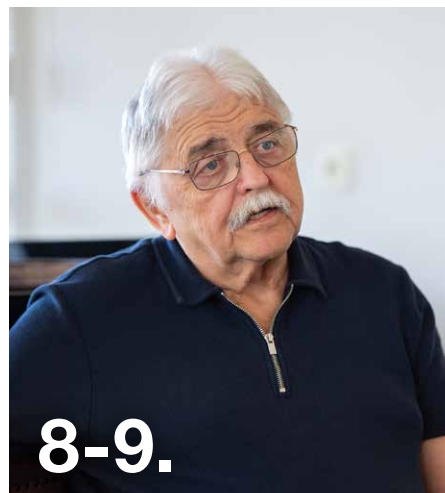
20-21 A hang, ami összeköt
15 éves a Debreceni Egyetem
MediChoir Hallgatói Kórusa

ALUMNI DÍJ

22-23 „Partnerséget kell
vállalnunk...”
Tranzit-Ker Zrt.

6-7.

8-9.

10-11.

12-13.

14-15.

16-17.

18-19.

20-21.

22-23.

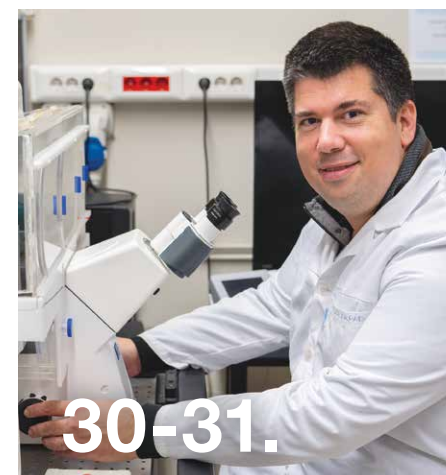
24-25.

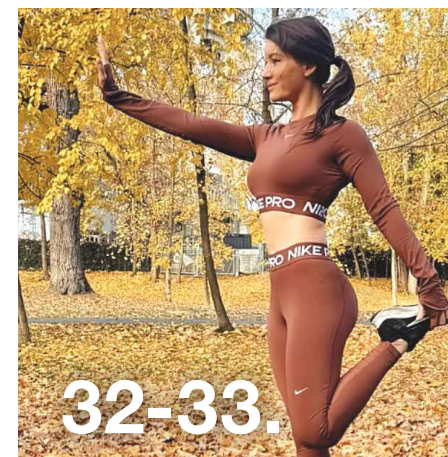
26-27.

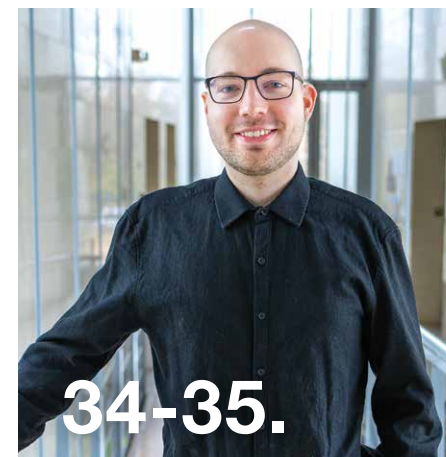
28-29.

30-31.

32-33.

34-35.

36-37.

38.

TARTALOM

ALUMNI NAGYKÖVETEK

24-25 Mit csinálnak a Gyógyszer-
észtudományi Kar Alumni
nagykövetei?

TALÁLKOZTUNK

26-27 Alumni Fesztivál
– Mert összetartozunk!

AZ EGYETEMRŐL

28-29 Elérhető az UniPass Alumni
UniPass kártya az Alumni
Közösség tagjai számára is

PROFESSZOROK SZABADIDŐBEN

30-31 Inspiráló kincskeresés
tudományos igényességgel
Szőőr Árpád

SPORT

32-33 Gyógyító kilométerek
Bán Melinda

SOKSZÍNŰSÉG

34-35 Eleget tett a felszólításnak
– milliomos lett!
Boruzs Marcell

36-37 Önbizalom és önismeret
nélkül nincs siker
Jákó Ramóna

KÖNYVAJÁNLÓ

38 Michael Quante: Filozófiai
cselekvésméletek, Filozófiai
esszék (2000-2020)

IN MEMORIAM

39 2025-ben elhunyt
dolgozóink, hallgatóink

Új vezető a DEHÖK élén – Németh Kevin a volt hallgatókra is számít

2025. július 1-jén vezetőváltás történt a Debreceni Egyetem Hallgatói Önkormányzatának élén. Csont Istvánt a vezetői tisztségében Németh Kevin váltotta, akivel a hallgatói érdekképviselőt jelenéről és jövőjéről, valamint a feladataik között megfogalmazott alumni közösség építéséről is beszélgettünk.

■ NÁNÁSI-MOLNÁR ANITA

Mesélsz nekünk egy kicsit magadról?

Debreceni gyerek vagyok, minden és mindenki ideköt. Általános iskolától kezdve az egyetemig mindvégig ebben a városban éltem és tanultam. Az Ady Endre Gimnáziumban érettségiztem, ezt követte a Debreceni Egyetem alap- és mesterszakon, jelenleg pedig a PhD-fokozat megszerzésén dolgozom, a Gazdálkodás és menedzsment alapszakkal karöltve. Az évek során nagyon megszerettem ezt a közösséget, és úgy érzem, az egyetem nemcsak tanulmányi, hanem emberi értelemben is sokat adott nekem.

Mindeközben óraadó is vagy.

Pontosan. Tanársegédként dolgozom a GTK-n, mellette írom a doktori disszertációm, haladok a tudományos élettel, próbálok publikálni, konferenciákon részt venni – épp egy januárban esedékes nemzetközi konferenciára készülök. A disszertációm, illetve a kutatásom témája a különböző beruházások vizsgálata Debrecenben és a térségében, összehasonlítva a V4 térség hasonló méretű és lakosságú városaival. Az elmúlt 10 év gazdaságósztrónző politikáját vizsgálom, valamint ezek jólét növelő hatását. Ez a téma azért is áll közel hozzám, mert hiszek abban, hogy Debrecen az ország egyik legdinamikusabban fejlődő települése, és sze-

retném tudományos oldalról is bemutatni, hogyan járul hozzá ez a fejlődés a város és a lakosság életminőségéhez.

Biztosan sokan kérdezték már, de hogyan fér el mindezek mellett a hallgatói érdekképviselőt ilyen magas szintű művelése?

Őszintén szólva nem egyszerű. Az igazsághoz azonban az is hozzá tartozik, hogy az elmúlt fél évben rengeteget tanultam abból a szempontból, hogyan tudom a leghatékonyabban beosztani a nap 24 óráját. Nagyon szigorú időbeosztásra van szükségem, de ez csak egy része a sikeres megvalósításnak. Számomra a csapatom a legnagyobb segítség ebben a tekintetben – nélkülük

nem tudna működni a HÖK, a PhD és a magánéletem sem ebben a formában. Az elmúlt hónapok alatt megtapasztaltam, hogy a közösség ereje valóban képes csodákra: ha megvan a bizalom és az elkötelezettség, akkor a legnagyobb kihívásokat is könnyebb közösen megoldani.

Olvastam rólad, hogy versenyszerűen sportoltál is. Az említett 24 órába ez már nem fért bele, gondolom.

Ötéves korom óta a labdarúgás szerelmese vagyok. Egészen 23 éves koromig versenyszerűen űztem is. Ahol csak adódott rá lehetőségem, Debrecenben szinte minden klubban megfordultam – nagyon szép időszak volt ez számomra. Akkor emellé nem fért be az érdekképviselőt, most pedig fordítva. A sport azonban megtanított a fegyelemre, a kitartásra és a csapatban való gondolkodásra, amik most a munkámban is hatalmas segítséget jelentenek. A sportban, később pedig az EDC Debrecennél töltött időszakban megtanultam, hogy a siker nem egyik napról a másikra jön, illetve fontos a jólszervezettség, az átgondolt stratégia – ez a szemlélet a vezetői munkámban is prioritás.

Nyilatkoztad korábban, hogy az érdekképviselőt már középiskolás korodban is találkoztál. Ez tudatos cél volt már akkor, hogy az egyetemen elmélyülj benne?

Szerintem maga az érdekképviselőt – főként közgazdászként – nagyon fontos dolog. Én nagyon hamar eldöntöttem, hogy közgazdász szeretnék lenni, azzal szeretnék foglalkozni majd a jövőben. Szóval maga az érdekképviselőt mindig is érdekelt, már középiskolás koromban is. A Debreceni Egyetem Hallgatói Önkormányzatának elnökeként biztosan nem láttam magam anno, nem is igazán voltak ilyen ambícióim, még az egyetem megkezdése után sem. Élénk emlékek számomra, ahogyan a gólyatáborban láttam a szervezőket, a hallgatói önkormányzati képviselőket rohagálni, hajnalig talpon lenni, feladataikat ellátni – nem vágyakoztam ilyesmire. Aztán azon kaptam magam, hogy azon gondolkodom: vajon én tudnám-e, bírnám-e ezt csinálni. Végül mégis belevágtam, próba-szerencse alapon, kíváncsian várva, hogyan alakul majd. A rendezvények mellett mindig is érdekelt, hogyan zajlik az érdekképviselőt egy ilyen közösségben, ahol rengeteg feladat, probléma merül fel, és számos dologban kell állást foglalni. Már az elején nagyon izgalmas volt, és akkor megfogalmazódott bennem, hogy tanulmányaim alatt ezt végigviszem, majd a diploma megszerzésével le is köszönök. Később aztán egyre inkább elmélyül-

tem benne, megkeresést is kaptam, ezután én is nagyobb álmodtam. Így lettem a Böszörményi úti Campus Hallgatói Önkormányzatának alelnöke, majd ezt követően merült fel, hogy induljak a DEHÖK elnöki tisztségéért. Erre nem mondtam azonnal igent, de átgondolva nagyon inspirált, rájöttem, hogy nagyon is szeretném csinálni.

„...Az évek során nagyon megszerettem ezt a közösséget, és úgy érzem, az egyetem nemcsak tanulmányi, hanem emberi értelemben is sokat adott nekem...”

Elkezdtem magam köré toborozni embereket, hogy közösen megvalósítsuk ezt az álmot. Sikerült. Most úgy érzem, hogy nagyon jó úton járunk, sikerült egy összetartó csapatot kovácsolni, és rengeteg olyan célkitűzést fogalmaztunk meg, amik a jövőben is irányt adnak nekünk.

Hogyan látod így az önkormányzat vezetőjeként a diákság jövőjét?

Nagyon aktuális kérdés a hallgatóság szempontjából a hallgatói normatíva alakulása a jövő évben. Nemrég volt egy miniszteri fórumunk, ahol személyesen kérdezhettem rá a témára, és ott pozitív választ kaptunk. Bízom benne, hogy ha bekövetkezik a hallgatói normatíva emelése, akkor egy jobb, könnyebb időszak következik több szempontból. Szintén nagyon fontos és nagyobb odafigyelést igénylő terület a mentális egészség megőrzése. Egyre szélesebb réteget érintő társadalmi probléma, megoldandó terület ez a mai világban, rengeteg embernek szüksége van segítségre, kinek milyen mélységben. Mindezekkel összefüggésben szerveztük meg idén a Mentál-hét című rendezvényt a Mentális Egészség hétében, a Debreceni Egyetem Könyvtárával közös programsorozatként. Ezen a héten próbáltuk tudatosítani a hallgatóságban, hogy számíthatnak ránk is, mint hallgatói önkormányzatra, számíthatnak kollektíven a Debreceni Egyetemre és a DEMEK-re is, mert felkészült szakembereik vannak, akik tudnak segíteni a hozzájuk fordulóknak.

Említetted, hogy nagymértékű véfrissítés történt a HÖK-ben az elmúlt időszakban,

illetve törekedtek az újításokra is. A kitűzött célok, elvégzendő feladatok között nevezted meg az alumni közösség építését is. Erről mesélsz egy kicsit?

Az elnöki pályázat megírásakor egyetértés volt köztünk a csapat tagjaival abban, hogy a volt hallgatókra ugyanúgy az alma mater részeként tekintünk. Részükre is fontos lenne valamit nyújtunk a Hallgatói Önkormányzat nevében. Szeretnénk hazahívni az alumni tagokat a különböző rendezvényeinkre, amelyekre a későbbiekben alumni kedvezményt is szeretnénk biztosítani. Gondolok itt a bál rendezvényekre például, hiszen olyan eseményeket érdemes kinyitunk ilyen szempontból, amelyek fel tudják kelteni a volt hallgatók figyelmét is. Tervezzük továbbá egy Év Alumnusa-díj létrehozását, ahol korábbi hallgatói önkormányzati képviselőket, sikeres alumnusokat szeretnénk visszahívni és ezzel a díjjal elismerni a munkájukat. Velük egy pódiumbeszélgetés-sorozatot is tervezünk, ahol megoszthatják tapasztalataikat, pályafutásuk történetét a mostani egyetemistákkal. Hiszem, hogy ezek az élő példák inspiráló és motiváló hatásúak lehetnek a jelenlegi hallgatók számára is.

Mit üzennél a jelenlegi és mit a volt hallgatóknak, mint a Hallgatói Önkormányzat elnöke?

A jelenlegi hallgatóknak azt tudom üzeni, hogy talán ez életük egyik legszebb időszaka, úgyhogy éljenek meg minden percet, amikor ide bejönnek a Debreceni Egyetemre, és merjenek nyitottak lenni az új dolgokra, az új kapcsolatokra. Használjanak ki minden lehetőséget, mert a Debreceni Egyetemen valóban rengeteg lehetőség és fejlett infrastruktúra adott számukra – mindenképp éljenek vele. A volt hallgatók szerintem a legjobb döntést hozták meg azzal, hogy itt végezték el felsőfokú tanulmányaikat. Azt szeretném üzeni nekik, hogy a Debreceni Egyetem, illetve az intézmény Hallgatói Önkormányzata mindig tárt karokkal várja vissza az alumni tagokat. Nagy örömmel hallgatjuk meg azokat a régi történeteket a Debreceni Egyetemről, amikor mi még nem is voltunk a részesei. Ahogyan azoktól a volt hallgatóktól is szívesen vesszük a beszámolókat, akikkel közösen tudunk nosztalgizálni. Ők azok, akik még ide jártak, amikor már mi is, s vannak időbeli átfedéseink, így akár közös emlékeink is. Nagyon várjuk őket vissza, és kérjük, hogy tájékozódjanak az alumni lehetőségekről, mert rengeteg van. Bízom benne, hogy minden érdeklődő meg is tudja találni a számára megfelelő, felkeresi az alma matert, és régi-új élményeket gyűjt.

Identitás és a családi gyökerek becsülete

Duffek Mihály és ifjabb Duffek Mihály nemcsak apa és fia, mindketten zeneművészek, kollégák és hosszú évek óta a Zeneművészeti Kar oktatói. Kötődésük a Debreceni Egyetemhez különleges, kapcsolódásuk a karhoz és egymáshoz olyan, mint egy tökéletesen megkomponált zenemű, melyet az első hangtól az utolsóig a kiegyensúlyozottság és a tökéletes dallamvezetés jellemez.

■ BÖGRE ZOLTÁN

Mit jelent önök számára a Debreceni Egyetem, milyen szerepet töltött be eddigi pályafutásukban az intézmény?

Duffek Mihály: 1977 óta tanítok a Debreceni Konzervatóriumban. Igazgatóként az én feladatom volt, hogy végigvezessem az egyetemi integrációs folyamatot, melyben a legnagyobb kihívást az jelentette, hogy rektorközvetlen intézetként a Debreceni Egyetem szerves részévé váljunk úgy, hogy az feltétlenül előnyös legyen a számunkra. 2006-ban nyertük el az egyetemi kari jogot, de már 2000-től számítva mondhatjuk magunkat egyetemi polgároknak. A hallgatóink és az oktatóink identitása sok tekintetben különbözik az egyetem többi karától, mivel mi zenélünk, zeneművészeket, zene-tanárokat képezünk. Az én identitásom ezer

százalékkal kötődik az egyetemhez, ami lényegében a második otthonom.

Ifj. Duffek Mihály: Akárcsak édesapám én is itt tanultam, majd következett a Zenekadémia. 2009 óta tanítok a karon. A Debreceni Egyetem mindig biztos hátteret jelentett, de azért is különleges ez a hely, mert itt sajátos kölcsönhatásban működik a zeneművészeti képzés gyakorlati- és elméleti oldala, ráadásul az egyetem nagyon lelkiismeretesen támogatja ezt a szakmai tevékenységet. Érezhetően fontos kulturális szerepet is betölt a kar, meghatározó municiót jelent az egyetem számára.

Ez egy különleges helyzet hiszen megvan Önök között a szétszakíthatatlan családi kapocs, ugyanakkor az egyetem, az alma mater, a szakmai műhely is szorosan egymáshoz köti Önöket. Ez alapján az egye-

temhez való kapcsolódás is szétválaszthatatlannak tűnik.

DM: A debreceniek mellett sok oktatónk Budapestről jár ide tanítani, így vélhetően van valamiféle vonzerőnk, ami hozzánk hívja őket. Rangja van a karnak, országos szinten is komoly tényezők vagyunk. Nem lenne értelme elhagyni egy olyan helyet, ahol hagyják az embert dolgozni és ahol példaértékű személyes kapcsolat alakul ki hallgató és oktató között, emiatt felelősséggel is tartozunk értük. Természetesen a családom is ide kötött, mert itt születtek a gyermekeim, láttam felépülni a kar mostani otthonát, ezek együttesen egy egész életre szóló érzelmi töltetet adnak a maradáshoz.

Ifj. DM: Nekem Debrecen az otthonom. Erre leginkább akkor jön rá az ember, amikor egy időre eltávolodik a szülővárosától. Az egyetemhez is hasonlóan viszonyulok,

érzelmi kapcsolatom van az intézménnyel, ami miatt természetesen a kapcsolódás nagyon erős, több szempontból is. Taníthattam volna máshol, de a Zeneművészeti Kar nem olyan, mint egy átlagos munkahely. A kölcsönös bizalom, tisztelet és elismerés miatt ez egy valódi szakmai műhely, ahol minden oktató egymást támogatva teszi a dolgát.

Önök zeneművészek, oktatók, zenészek, zenével foglalkoznak. Talán ebben az esetben a legrelevánsabb a kérdés: mit jelent Önöknek a zene, mit jelentett otthon, családi körben a zene?

Ifj. DM: Harmadik generációs zenész vagyok, a szüleim és a nagyszüleim is zenészek voltak, tehát esetemben ez egy olyan mélyen gyökerező minta, amelyet egy gyermek indirekt módon is megörököl. Jó példa ennek a mintának a jelenlétére egy véletlen folytán a kezem ügyébe került 1982-es koncertfelvétel, melyen édesapám nagyjából annyi idősen játszott, mint ahány éves én voltam akkor. Mellbevágó élmény volt a játékan keresztül a zenéhez való viszonyát hallani, amelyben részint saját zenéhez való kapcsolódásomra ismertem. Ha nem is volt otthon minden nap közös zenélés, de a kórusénekléseknek, zenekari játéknak, kamarazenélésnek köszönhetően soha nem kellett pályaeorientációs döntésen gondolkodnom, automatikusan kialakult a jövőképem. Olyan intenzitással volt jelen gyerekkoromtól kezdve a zene az életemben, hogy nem volt kérdéses számomra a zenei pálya.

DM: Édesapám furcsa életet élt, mert egyfelől műszaki rajtot tanított, emellett pedig operaénekes volt egészen a második világháborúig, édesanyám pedig Vácon énekelt a székesegyházi kórusban. Ez a két ember különleges módon tudott élni a zenével, leültek a zongorához, majd másfél órán át énekeltek, zongoráztak együtt. Még mindig fantasztikus számomra ez az élmény, nagyon szerették egymást és gyönyörűen harmonizáltak egymással. Akkor jöttem rá, hogy ennél nincs szebb dolog a világon. Kezdetben édesapám egyik ismerőse tanított zongorázni, és ezzel teljesült egy nagy álmom, játszhattam a gödöllői Grassalkovich-gyönyörű barokktermében. Akkora élmény volt, hogy szinte öt centivel jártam akkor a föld fölött. A lányomat és a fiamat is taníttattuk zongorázni, nem mi tanítottuk, mivel a fejlődésük szempontjából ez volt a jobb döntés. A tanárszerep egészen más dimenzió, mint a szülőé. Utóbbi ugyanis egy adott pillanatban engedékenyebb, elfogadja, hogy a gyerekeknek nincs kedve gyakorolni, ráhagyja a hibákat, ezzel viszont hátráltatja a fejlődésben. A tanárnak

elvárásai, szakmai-pedagógiai programja, tervei és céljai vannak. Egy alkalommal elég nehézkesen haladt a fiam a gyakorlással, mire közöltem vele, hogy neked nem kell zongoraművésznél lenned, csak mert én az vagyok. Ettől a perctől kezdve nem kellett nyaggatni azért, hogy gyakoroljon, olyan teher esett le a válláról, hogy már nem a megfelelési kényszer munkálkodott benne, csakis önmaga miatt játszott. Csak arra kellett figyelni, hogy rendszeresen dolgozzon, ahogy a sportolóknál, úgy a hangszerjátéknál is ez az alapvetés. Kiegyensúlyozottan kellett bánni azzal a helyzettel is, amikor a Konzervatóriumba került előkészítő diákként. Természetesen örültem, amikor jókat hallottam róla a tanáraitól, de semmi esetre sem szerettem volna rátelepedni a szakmai fejlődésére.

„...Olyan intenzitással volt jelen gyerekkoromtól kezdve a zene az életemben, hogy nem volt kérdéses számomra a zenei pálya...”

Képes hasonló örömet okozni a zenei oktatás és a zenélés?

DM: Igen, ugyanakkor ritka, hogy a tanítás és a színpadi előadás képességével ugyanúgy rendelkezzen az ember, valamelyik oldal mindig erősebb. Szerintem nincs annál nagyobb öröm, mint amikor az oktató hallhatja a növendékét színpadon játszani és látja, ahogy kibontakozik a közönség előtt, közben pedig tudja, hogy ebben neki is szerepe van. Sosem szabad viszont az oktatónak túlzottan előtérbe kerülnie. Nem egyszer találkoztam olyan tanítvánnyal, aki tehetségesebb volt nálam, ám ha a szakmai intellektusomat tartottam volna fontosabbnak, akkor abban a pillanatban gúzsba kötöttem volna és elrontottam volna őt. Egy szakmai konferencián arról faggattak, vajon miben különbözünk mi, zenészek, más tudományterületek művelőitől, oktatóitól. Nem elég az ismerettel és a tudást közvetítő képességgel rendelkezni, így vagy úgy át is kell adni azt. Az oktatásnál a tanítvány teljes intellektusával kell összekapcsolódnia, hiszen a szülő a legnagyobb kincsét adja a kezünkbe, a tanítvány teljes személyiségéhez férhetünk hozzá.

Ifj. DM: Kezdetben a zenélés van előtérben,

a színpadon akarja megmutatni magát az ember. Akárcsak a színpadi sikernél, az oktatói munkában is még több képességhez, önismerethez kell hozzájutni. A tanításban kölcsönhatáson alapuló együttműködésről van szó, hiszen fontos megérteni, éppen mi játszódik le a tanítványban, milyen a személyisége, mindezt meg kell érteni ahhoz, hogy motiválni lehessen őt és a szakmai munkán túl megtaláljam a hozzá vezető utat. A bizalom itt nagyon lényeges. Ezzel együtt nálam egyenrangú a zenélés és az oktatás, hiszen mindkettőből rengeteget lehet tanulni.

Identitás és összekapcsolódás. Milyen a viszonyuk egymáshoz, zeneművészként, illetve apa és fiú vonatkozásban?

Ifj. DM: Nagyon jókat beszélgetünk, nem is elsősorban a zene által kommunikálunk, ami érdekes, hiszen mindketten zenészek vagyunk, de a verbális kommunikáció is ugyanolyan jól működik köztünk. Sokszor téma a szakma, de ahogy korábban is mondtuk, az otthoni közös zenélések nem igazán jellemzőek, a zene persze mindig jelen van. Sokat koncerteztünk együtt, rendszeresen dolgoztunk közösen, amikor készültünk a fellépésekre.

DM: Nagyon büszke vagyok a fiamra, - és Ildikóra, a lányomra is, aki szintén a kar oktatója. Amikor a fiam tanítani kezdett a Zeneművészeti Karon, az nem azért történt, mert ő az én fiam, hanem mert kiválóan alkalmas volt a feladatra és tökéletesen megállta a helyét a szakmában. Nehéz hivatás a miénk, de rengeteg szépség van benne, fel kell fedezni ezeket, ahogyan ő is tette, teszi.

Hogyan tovább? A család következő, felnövekvő generációja is viszi tovább a zenélés hagyományát? Szünet nélkül folytatódhat ez a sorminta?

Ifj. DM: Egyelőre nem látom még az elsőpőr érdeklődést, közeledést a zenéhez. Minden esetben egy indirekt minta eredménye művészeti vonalon az az életszemlélet, ahogyan egy zenész látja a világot kreativitásban, felszabadultságban, az elvégzett munka tekintetében. Ezt nem lehet kívülről irányítani, befolyásolni. Ugyanakkor a gyermekeim is érzik azt a pozitív hozadékot, amit a családi örökség ad tovább.

DM: Mindig az volt az alapelvem, hogy ne gyakoroljak nyomást a gyermekeimre annak érdekében, hogy zeneművésszé váljanak. A legfontosabb, hogy maguk találják meg valamiben a boldogságukat. Nincs nagyobb bűn annál, ha egy szülő belekényszeríti a gyermekét abba, amit a gyermek nem szeretne. Ez az ő élete, jövője, boldogsága, kizárólag az övé a döntés joga is.

Egy 21. századi magyar Borneó szigetén

A malajziai Sunway Egyetem delegációjának tagjaként, az intézmény Center for English Language Studies docenseként érkezett látogatóba a Debreceni Egyetemre Kiss Tamás, aki egykor a jogelőd Kossuth Lajos Tudományegyetemen szerzett angol szakos diplomát. Hosszú és kihívásokkal teli út vezetett a távoli délkelet-ázsiai országba, kapcsolata azonban soha nem szakadt meg szülővárosával és egykori alma materével. A két egyetem három éve kötött együttműködési megállapodást, amelynek keretében közös kurzusok és kutatások indultak, valamint publikációk is születtek, köztük a nyáron bemutatott Xántus és Borneó: Egy 19. századi magyar természettudós Borneó szigetén című kötet.

■ BÉRES ZSUZSA

Gondolom debreceni születésűként egyenesen vezetett az út a város egyetemére?

Majdnem, bár azért nem volt annyira egyszerű. Az angol szakra háromszoros volt a túljelentkezés. Így amikor először angol és magyar szakra jelentkeztem, nem sikerült a felvételi. Majd Nyíregyházán próbálkoztam ugyanezen a szakpáron, de sajnos ott sem jártam sikerrel. Még Pécsre is jelentkeztem angol-földrajz szakra. Amikor elindult az egyszakos angol képzés Debrecenben, 1991-ben végre megkezdhettem tanulmányaimat. Mi voltunk az első évfolyam annak minden örömeivel és buktatójával, mert a tanmenet, a tananyag még alakult, volt olyan vizsgánk, amit a következő évfolyamnak már nem is kellett letennie. Természetesen a sikertelen felvételik között sem akartam tétlenkedni – ezt a szüleim sem nézték volna jó szemmel –, ezért abban az időszakban fényképészetet tanultam, ami végső soron beleillett a karriertervembe, mert tulajdonképpen újságíró-fényképész szerettem volna lenni. Ehhez az angol nyelv ismerete jó ötletnek tűnt, hogy kiegészítse azt, amit egy publicistának tudnia kell. De egyetemistaként teljesen „megfogott” a tanítás. Rájöttem, hogy ez annyira kreatív munka, ami semmi másra nem ha-

sonlítható. Így – bár sohasem volt tervem – végül mintegy véletlenül kerültem a tanári pályára.

Milyen érzés ennyi év elteltével más szerepben visszajönni ugyanabba az épületbe, ahol annak idején átvette a diplomáját? Ilyenkor kicsit mindig nosztalgikus hangulatba kerülök, annak ellenére, hogy a kapcsolat soha nem szakadt meg, hiszen volt kollégáimmal, tanáraimmal, évfolyamtársaimmal megmaradt a barátság. Utóbbiakkal mindig összetartottunk, hiszen az egyetem Kassai úti épületében akkor még csak mi tanultunk, alig voltunk összesen százan. 98-an kezdtünk és 38-an kaptunk diplomát. A hároméves képzés nagyon sikeres volt, ugyanis úgy vélték, hogy akik itt végeznek, azok már tudnak tanítani, köszönhetően az egy évig tartó, két különböző iskolatípusban végzett tanítási gyakorlatnak, amely során tanítottam a Kossuth Gimnáziumban és az Irinyi Szakközépiskolában, úgy, hogy fél évre átvettünk egy teljes osztályt. A rövid és hosszútávú tervezés, az értékelés mind benne volt a pakliban, és úgy csináltuk a tanítási gyakorlatot, hogy ketten párban beosztva kedvünkre kísérletezhettünk, hogy egyedül vagy felváltva ketten tanítunk, esetleg hetente cserélve, de mindannyian bent voltunk minden órán, és szerintem ez

Kiss Tamás a magyar kultúra értékeinek külhoni megismertetésében és terjesztésében, valamint a magyar nemzet és más nemzetek művelődési kapcsolatainak gazdagításáért végzett munkája elismeréseként „Pro Cultura Hungarica” díjban részesült, amelyet októberben a Magyar Nagykövetség nemzeti ünnepünk alkalmából rendezett fogadásán vehetett át Kuala Lumpurban.

egy olyan alapozást adott, hogy az iskolák – ahol a gyakorlatot töltöttük – szívesen alkalmaztak volna minket.

Hogy alakult a pályafutása a diploma megszerzését követően?

Kaptam ajánlatot a Nyíregyházi Főiskolától, hogy menjek angol módszertant tanítani. Eleinte vonakodtam, mert nem éreztem magamban, hogy erre felkészült lennék, és már a tanítási gyakorlat mellett volt egy óraadói állásom Debrecenben a Ságvári Általános Iskolában, ahol szívesen láttak volna, ha maradok. De végül úgy gondoltam, hogy szembe kell nézni a kihívásokkal, ki kell próbálni magam, így elmentem Nyíregyházára, ahol a főiskolán először tanársegédként, majd adjunktusként, végül docensként dolgoztam 16 éven át.

Ezek szerint még mindig nem jutott el Malajziába?

Ebben az időben már a British Council szervezésében különböző intézmények meghívására jártam tanítani Délkelet-Ázsiába, ugyanis a Nyíregyházi Főiskola oktatójaként a British Council biztosított számomra Angliában egy mesterképzést, amelyre különböző hazai egyetemekről toboroztak résztvevőket, akik munka mellett jórészt itthonról végezték tanulmányaikat. Budapestre jöttek az angol oktatók, ilyenkor az ország minden részéből utaztunk a fővárosba, ott töltöttünk két hetet, és nyáron utaztunk ki négy hétre, ami azért volt fontos a

nyelvgyakorlás mellett, mivel használni tudtuk az angol könyvtárakat többek között kutatásainkhoz. Ez a program két éven át tartott.

És még mindig nem jutottunk el Malajziába...

Amikor az itthoni felsőoktatásban bevezették a bolognai rendszert, olyan tárgyakat voltam kénytelen tanítani, ami nem igazán az én szakterületem. Ekkor kezdtem keresni a lehetőségeket: hogyan tovább? Így amikor ajánlatot kaptam Szingapúrból meg Veszprémből is, el kellett dönteni, hova költözzünk Nyíregyházáról. Családostól, hiszen ekkor már háromgyermekes apa voltam. A feleségemmel úgy döntöttünk, akkor legyen Szingapúr. Úgy indultunk útnak, hogy még egyikünk sem járt ott. Amikor megérkeztünk, minden új volt, minden más.

A Szingapúrban töltött kilenc év nagyon jó tanulóiskola volt. Oda azért vettek fel, mert tanárképző kurzusokat tartottam a világ nagyon sok országában: Mexikó, Thaiföld, Irak. Szóval nagy tapasztalattal rendelkeztem. A feleségem egy nemzetközi iskolában tanított, a gyerekeink pedig egy más kultúrában nőttek fel, első nyelvük már az angol lett.

De innen már Malajziába vezetett az út?

Nem, előbb még Kína következett. Ott két és fél évet töltöttem egy brit egyetemen, ahol a diákok egyszerre kettős, brit és kínai diplomát szerezhetek. Itt az angol tanárképző mesterkurzusokon tanítottam. A családom természetesen ide még elkísért, de a gyerekek időközben felnőttek, a feleségemmel pedig elváltak útjaink. Közben ismertem meg a második feleségemet, aki malajziai, Borneó szigetéről származik. Kínai és szingapúri tartózkodásom alatt többször jártam Malajziában különböző konferenciákon, szakmai rendezvényeken, és amikor kaptam egy kedvező állásajánlatot, úgy döntöttünk, Malajziában folytatjuk közös életünket. Ahol kiderült, hogy technikai okok miatt nem tudtam betölteni azt az állást, amire meghívtak, így kilenc hónapig munkanélküli voltam. A gond az volt, hogy turista vízummal csak három hónapig lehet ott tartózkodni, de szerencsére mindig időben érkezett egy-egy konferenciameghívás Nepálba, Indiába, így kiutaztam, majd vissza és kezdődött újra a három hónap... Végül 2020-ban sikerült elnyernem egy állást a Sunway Egyetemen, ahol azóta is egy nagyon jó csapatban dolgozom.

Magyarok mindenhol vannak a világban. Malajziában is?

Malajziában egy elég apró magyar közösség

él, így kevés a lehetőség arra, hogy ott is gyakoroljam az anyanyelvemet, de az ottani magyar nagykövetség mindig szervez összejevetelt nagyobb ünnepeken. Borneón, ahol az állandó lakhelyem van, a közelmúltban tartottunk egy magyar találkozót. Őt és fél résztvevő volt – utóbbi a kisfiam, aki féljegy magyar.

Hogy mennyire nem szakadt meg a hazai kapcsolat, mutatja az Ünnepi Könyvhét keretében június 14-én bemutatott, a Debreceni Egyetem és a malajziai Sunway Egyetem munkatársainak közös kutatómunkája alapján készült Xántus és Borneó: Egy 19. századi magyar természettudós Borneó szigetén című kötet.

Ez egyrészt személyes, másrészt a két intézmény közötti együttműködési kapcsolatnak köszönhető. Mivel tagja vagyok egy borneói történelmi csoportnak, így kaptam hírt arról, hogy van egy 1880-as szöveg, amit Xántus Borneóról írt, és felkértem az angol fordítására. Segítséget kértem és kaptam Venkovits Balázstól, a Debreceni Egyetem Angol-Amerikai Intézetének vezetőjétől, így ennek apropóján fűződött szorosabbra az ismeretség, gyarapodott a projekt és a könyv. A kötet pozitív fogadtatásának köszönhetően a kiadvány egy sorozat első darabja lehet, a tervek szerint a régióba érkező más magyarok, köztük Wittt Xavér Ferenc és Posewitz Tivadar eddig kiadatlan szövegeit a Xántus kötethez hasonló módon dolgozzuk majd fel és jelentetjük meg közösen a következő években.

A mostani látogatást megelőzően mikor járt itthon utoljára?

2022-ben, amikor az első, egyetemeink közötti szerződést aláírtuk. Messze van Szingapúr, Kína és persze Malajzia is, nem egyszerű a hazajutás, nehéz időt szakítani elfoglaltságaim mellett arra, hogy csak nyaralni jöjjenek haza. Bár nagyon hiányzik.

Mi minden hiányzik még?

A túró rudi és a kürtőskalács. Magyar ételeket odakint is gyakran főzök, a kollégáim ennek köszönhetően ismerték meg a magyar konyhát: töltött káposzta, lecsó, csirkepaprikás, brassói és persze palacsinta. Csak nincs túró. Próbálom pótolni, de nem az igazi. De megszerettem a maláj ételeket is. Ha itthonról utazunk haza, rudit mindig viszünk magunkkal. Lefagyaszttunk egy cipősdoboznyit, hogy kibírja a repülőutat, otthon pedig „több nap, mint túró rudi” jelleggel szépen beosztjuk. Bár nem fog ki tartani, hiszen legközelebb talán három év múlva jöhetnek újra Magyarországra...

Borbélyné Bacsó Viktóriával – aki szeptember óta az Agóra Tudományos Élményközpont új ügyvezetője – egy tanulmányi versenyen találkoztam először. Tehetséges diákokat kísért, illetve zsűrizett is egy olyan innovációs megmérettetésen, ahol a diákok tudós, feltaláló szárnyaikkal már szinte repülnek, hiszen azok bontogatásán már túl vannak. Már akkor feltűnt számomra az az elhivatottság, az a rajongás a szemében, ami nemcsak a tudomány, hanem a diákjai iránt is érződik. Később, a beszélgetésünk alkalmával ez be is igazolódott számomra.

Akinél a tudomány mindig élmény

■ NÁNÁSI-MOLNÁR ANITA

Gyerekkor, tanulmányok

Beszélgetésünk elején megkértem, hogy meséljen egy kicsit magáról, mire válszában felidézte a példaképének tartott édesanyjával megélt személyiségformáló élményét. Gyerekkorától kezdve meghatározó volt számára, hogy édesanyja minden este olyan, általa kitalált hétköznapi történeteket mesélt, amelyekben az emberi tudással, tudománnyal felvértezett hősök szerepeltek, akiknek fontos feladata, sőt küldetése volt, hogy másokon segítsenek. Innen ered a pedagógusi életútja, amelyet Viki később választott. „Egész életemben úgy gondoltam, hogy ilyen pozitív hős szeretnék én is lenni.” Hat-hétéves korában fogalmazódott meg benne, hogy akkor teheti a legtöbbet, ha kisgyerekeknek segít és pedagógus lesz. „Sorba ültettem a macikat és a babákat – akkor még játszottunk ilyen dolgokkal –, és én voltam a tanár, ők pedig a tanulók.” Középiskolás korára már többféle dolog is érdekelt, de elsősorban

még mindig a szociális tevékenység, emberekkel való foglalkozás. Felsőfokú tanulmányait biológia-fizika szakon kezdte el Egerben. A számítógépek hétköznapi életben való terjedése okán egy számítástechnika szakot is elvégzett ugyanitt, mondván: úgy érezte, hogy keveset ért az informatikához, számítástechnikához, ezért a biológia-fizika szak után gyorsan el is végezte. Ezt hallgatva az emberben felmerül az a költői kérdés, hogy ez olyan könnyen és gyorsan elvégezhető lenne? Magam is úgy vélem, hogy nem – a Vikit hallgatók mégis érezhetik azt a könnyedséggel átitatott tudásszomjat, hogy máris elhiszik, az ilyesmi „gyorsan” elvégezhető. A Debreceni Egyetemre munkahely mellett érkezett az informatika szak elvégzéséért – amit a számítástechnikára alapozva szintén „gyorsan” és könnyen elvégzett. Ezt követte egy vezetőképző a BME-n, majd a gyermekei születése után egy öt éven át tartó tanulástól mentes, pihenő időszak, ahol csak a saját gyermekeivel foglalkozott. Ekkor azt gondolta, többé már nem

fog tanulni. Majd miután visszatért a munka világába, hiányérzete támadt, valami komplexebbre vágyott, mellyel árnyaltabban magyarázhatja a gyermekeknek a fizikát. Ezért elvégezte Debrecenben is a fizika szakot, „de a fizika a matek nélkül igazából nem állja meg a helyét” – tehát párhuzamosan egy matematika szaknak is neki fogott a Debreceni Egyetemen. Eközben már elkezdett foglalkozni komolyabban a tehetséggondozással, s a jobb rálátás érdekében szem előtt tartva PhD-tanulmányok elvégzését helyezte kilátásba fizikából, mondván „esetleg még ez is beleférhet”. Nem is lehet röviden összefoglalni, mennyi mindent tanult. Feltenném mégis azt a bizonyos pontot az i-re azzal, hogy megosztom a kedves olvasókkal: ezek a doktori tanulmányok az elméleti részecskefizikában való elmélyülést jelentették. Számomra ez utóbbi már önmagában is különösen figyelemreméltó, aki a részecskefizikáról annyi ismerettel rendelkezik, amennyi az Agymenők (The Big Bang Theory) című sorozat nyomán követéséből ered.

Tehetséggondozás

Egy tudósnak számos feladata van – egyik legfontosabb a társadalmi felelősségvállalás. Viki ezt komolyan veszi, s tesz is érte. A tanárság legmagasabb fokozatán állva – kutatótanárként tagja a Városi Tehetséggondozó Munkaközösségnek, alapítója volt a Fizikai Innovációs Kutatóműhelynek, miközben egy művészeti gimnázium, a Medgyessy Ferenc Gimnázium, Művészeti Szakgimnázium és Technikum fizika tanára, illetve igazgatóhelyettese. A Fizikai Innovációs Kutatóműhely egy „olyan háromlábú egyezség, ahol van egy középiskolai tanár, aki hoz magával egy vagy több tehetséges diákot, illetve van az egyetemi lába. A középiskolás tanár segítségével kutatómunkát végezhet a diák az egyetemen, mentor irányítása mellett. Fontos a középiskolás tanár jelenléte, hogy szükség esetén a magasroptú tudományos eredmények tolmácsaként jelen legyen, továbbá segíti a versenyfelkészítést. Később az ATOMKI fizikusai is csatlakoztak mentorként ehhez a programhoz. „Most már elég szép mentorbázisunk van, széles kínálattal és ha szeretnének a debreceni gyerekek elindulni a kutatómunka irányába, akkor mi tudjuk segíteni az ő munkájukat. Akár országos szinten is. Nagyon fontos nekem az egyetemi láb, s a gyerekeket, ha tehetem, én a Debreceni Egyetem irányába terelgetem.” – hangsúlyozta. „A mai gyerekeket valóban nehezebb lekötni, mint minket volt annak idején, de ha egy innovatív, érdekes tartalommal kö-

zeltesz feljűk, akkor látszik az eredmény is. Abból a csoportból (20 fő), akiket most tanítok – s egy művészeti gimnáziumról beszélünk – 8 fő vett részt egy tudományos innovációs versenyen 5 témával. Egy csoportból, ha ilyen sok gyerek hajlandó eljönni és elgondolkodni azon, hogy egy hétköznapi problémát hogyan tudna megoldani a tudomány segítségével, vagy hogyan tudná a hétköznapi életet könnyí-

„...Érdemes ebbe energiát fektetni, mert a mi tevékenységünk során fog felépülni az új generáció...”

teni, jobbá, zöldebbé tenni, akkor szerintem ez egy nagyon szép eredmény. Mindez azt mutatja, hogy motiválhatók a fiatalok csak tényleg ki kell építeni a bizalmat, meg kell találni hozzájuk az utat, jó példákat kell nekik mutatni, és utána szárnyalnak ezek a gyerekek.” Jó példa alatt érte többek között azt is, hogy olyan diákokat állít a többi diák elé, akik szorgalma, kitartása, tehetsége inspiráló lehet – egyfajta tudományos influenszerként használva őket a szó legpozitívabb értelmében. Ezeket a diákokat követve el tudják és el fogják hinni, hogy „meg tudjuk csinálni a szerencsénket.” – fejtette ki. Kapcsolatképzés és -keresés olyan tantárgyak között, amelyek között más nem találta meg a összefüggést – erről is szól az innováció – vallja Viki. Erre biztatja diákjait is, hogy nézzenek szét a világban, keressenek megoldásokat. Majd rögtön hozzá is teszi, hogy ő sem áll meg önmagában, az ő kapcsolódásai is meghatározóak az eredményesség szempontjából. Olyan munkatársak, együttműködő partnerek támogatják, inspirálják, a legújabb tudományos eredményeket behozva a közös diskurzusba, amelyek hiányában nem tudna így működni a rendszerük. A segítő csapat tagjai között vannak a DE Informatikai Karán, a Fizikai Intézetben, sőt az Ortopédiai Tan széken is, illetve számos egyéb helyen. „Aki meg tudunk keresni egy problémával, és ők tudják nekünk biztosítani azt a háttérrel, ahol a gyerekek elkezdhetnek kutatni.” – mutatott rá a szakember.

Egyetemi élmények

„Nagyon szerettem a Debreceni Egyetemen járni. ... Én itt nagyon sokat tanultam. Innen juthattam ki a CERN-re (Európai Nukleáris Kutatási Szervezet). Olyan innovatív oktatási technikákat tanultam, ami

összekötött például a tehetséggondozással.” Nagyon sokat köszönhet a Debreceni Egyetemnek – hiszen itt ismerkedett meg a férjével – mesélte Viki. Nagyon kellemes élmény volt számára, hogy az informatika szak végzésekor, bár sokan küzdöttek a társai közül a programozással, neki könnyebben ment a korábban elvégzett számítástechnika szak okán is. Megmosolyogtató számára visszagondolni azokból az időkből az egyik esetre: „Juhász István tanár úr – ‘Pici’ – őt a mi időnkben még nagyon sokan ismerték, s olyan ember hírében állt, aki hallgatókat eszik. Ez nyilván mendemonda volt. ... Később, amikor a férjem (együtt tanultak, a szerk.) baráti társaságban elmondta, hogy az egyetem alatt milyen nehéz volt egy-két tantárgy, olyankor nekem nem volt szabad ebbe beleszólni, mert azt mondta: hát de a feleségem a ‘Pici’ kedvence volt” – magyarázva ezzel Viki könnyű vizsgázását, illetve, hogy a felesége csak a szabályt erősítő kivétel. „Ami számomra nagyon komoly háttérrel jelent jelenleg is, hogy a tanáraink mindig emberként kezeltek minket és meg tudtuk tartani minden helyzetben a méltóságunkat. Támogattak minket, és olyan sok módszert elsajátítottam, amelyeket a mai napig alkalmazok én is az oktatásban. ... Azt gondolom, hogy a gyerek, az ma is gyerek. Az ember, az ma is ember. Mindenkinek vannak érzései, amit tiszteletben kell tartani, s ha tiszteljük egymást, arra már lehet építeni egy közös munkát.”

Üzenet a palackból

„Azt üzenném a tanár szakos hallgatóknak, hogy ez egy nagyon szép, egy gyönyörű pálya. Abban az esetben, ha beletesszük a munkát, százsorosra, ezerszeresen megtérül. Érdemes ebbe energiát fektetni, mert a mi tevékenységünk során fog felépülni az új generáció. Ha ezeket a diákokat olyan munícióval ruházzuk fel, ami a tudáson túl, például egy munkahelyi környezetben való elhelyezkedést segít elő, segítjük őket a projektmunkában, részkoztatjuk őket arra, hogy win-win szituációban gondolkodjanak, hogy kommunikáljanak egymással – azt is mondhatom, hogy teremtsenek szinergiát – ezzel érhetünk el nagy dolgokat. Azt gondolom, hogy csak együtt, egymást támogatva lehetünk sikeresek a jövőben.” Ez igaz egyaránt az oktatásra, a céges környezetre. „Nagyon fontos, hogy azokat a kompetenciákat is megtanítsuk, amelyek manapság tulajdonképpen már az életben maradáshoz szükségesek.” Maradjunk kapcsolatban, építsük a jövőt! – ezt vallja az Élményközpont új ügyvezetője.

A libanoni sajtdoktor, aki a szikét sajtkésre cserélte

Fotó: Magánarchívum

Sok magyar turista meglepődik, amikor például egy dubaji utazás során Hajdú sajtokkal találkozik az üzletekben. Egy libanoni származású üzletembernek köszönhetjük a magyar sajtok térhódítását: Riad Naboulsi ösztöndíjasként érkezett hazánkba, és sebészorvosnak tanult a Debreceni Egyetemen. Főníciai vére azonban folytonosan kereskedelemre ösztönözte, így vált Magyarország legnagyobb sajtgártójává és tejpari exportőrévé. 2004-ben Mádl Ferenc a Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztjével tüntette ki.

■ BARAK BEÁTA

Hogyan került a Debreceni Egyetemre?

Érettségi után, 1975-ben ösztöndíjasként érkeztem Magyarországra Libanonból. Amolyan nulladik évfolyam volt ez, először Budapesten tanultunk magyart és más tantárgyakat, utána én Debrecenbe kerültem, ahol orvostanhallgató lettem. Jó szívvel emlékszem ezekre az évekre vissza: magára az egyetemre, a Klinikára, a professzorokkal való szoros kapcsolatra, a társaimra. Nagyon hosszú lenne felsorolni a tanárimat, de néhányan azonnal eszembe jutnak. Anatómiából felejthetetlen marad számomra Székely György professzor, aki arról volt híres, hogy akit átengedett az anatómia vizsgán, csak is abból lehetett orvos. Mellette Földes István és Hadházy Csaba társprofesszorok, élettanból pedig Szűcs Géza tanár úr volt számomra a legkedvesebb oktatóm. A kórbonctanon Gomba Szabolcs professzor tanított. Az oktatás akkoriban még mindenkinek magyar nyelven folyt, hiszen a tanáraink közül kevesen beszéltek

idegen nyelvet. Az előképző egy év pont arra volt jó, hogy mi is megtanultunk magyarul. Körülbelül kétszázan lehettünk az évfolyamon, tízes csoportokba osztottak minket. Szerettük a programokat, éltük a fiatalok pezsgő életét, s talán egy hagyományt akkor mi, külföldi diákok honosítottunk meg: külföldi estet szerveztünk a hallgatóknak minden év végén.

Családi elvárás volt, hogy orvos legyek? Talán igen. Nyolcan voltunk testvérek, mindegyikünk arra indult, amerre a szíve

húzza, de diplomát szereztünk, doktorok lettünk: van köztünk pszichiáter, mérnök, orvos, gyógyszerész, egyetemi tanár. Amikor 1982-ben végeztem, Nyíregyházán, a megyei kórházban lettem szülész-nőgyógyász Orosz Tóth Miklós főorvos osztályán. Bevallom, ez a terület nem tetszett,

hogy a győriek csináltak nekem egy édes-séggyárat Libanonban. A rendszerváltás után, mint tudjuk, eladták a győri gyárat, nagy szívfájdalmam, hogy a Balaton szeletet azóta már Lengyelországban gyártják. Libanonban egyébként még sokáig fogyasztották a „magyar” édességeket, mert

termékeink. Névváltoztatáson nem gondolkodtam, az exportpiacokon is megtartjuk a jól ismert Hajdú, Róna, Buda, Bihar márkaneveket. A Közel-Keleten, Európa szinte minden országában, valamint sok más mellett az USA-ban, Ausztráliában és Afrikában is kedveltek a sajtjaink. Nagyon

„...én lettem Magyarország közel-keleti édességexportőre...”

ezért fél év után átmentem Tapolcára. Eközben Debrecenben az I-es Sebészeti Klinikán Balázs György professzornál szakvizsgáztam 1986-ban, majd ezt követően lettem a tapolcai kórház sebészorvosa. A rendszerváltásig orvos maradtam, de mellette már az édességgyártásban, a konzerv- és sajtgártásban, a tejparban is dolgoztam, így végül nagyon eltávolodtam a szakmától.

Hatalmas csavar történt a karrierjében, hiszen üzletember lett. Meséljen erről!

Mi, libanoniak a főníciaiak leszármazottai vagyunk. Ők ötezer évvel ezelőtt is kereskedtek, üzleteltek. A kereskedelem a vérünkben van. Debreceni tanulmányaim alatt kezdtem édességeket exportálni a Monimplex Nemzeti Vállalaton keresztül a Győri Keksztől és a Budapesti Édesipari Vállalattól elsősorban Libanonba, majd az arab világba, a Közel-Keletre. Mire végeztem az egyetemen, én lettem Magyarország közel-keleti édességexportőre. Mellette konzervekkel is foglalkoztam, többek között az Aranyfácán és az EKO konzervgyár termékeit is exportáltam. Minderre péntekenként jutott időm, mert akkor sterilizálták a műtőt, és csak kisműtéteket végeztek el, vagy ami váratlanul adódott. Aznap szabadságot vettem ki, és vasárnap dolgoztam le ezeket a napokat. Elmentem Békéscsabára a konzervüzembe vagy Győrbe a kekszgyárba, intéztem az ügyeket. Egyre nagyobbak lettünk, olyannyira,

olyan termékeket kezdtünk gyártani, melyek egész Magyarországon közismertek voltak, például a Balaton szelet, a Sopron szelet, vagy a Vivát ostya. Ezután a Kisvárdra melletti konzervgyárból exportáltunk kukoricát, borsót Oroszországba, majd sajtra cseréltem a konzerveket. 1991-ben megalapítottam a Köröstej Kft.-t, amely mára a tejpar legnagyobb exportőre, hiszen 62 országba adunk el sajtot, tejtermékeket. A közelmúltban a debreceni BMW-gyár megnyitójára én is hivatalos voltam üzletemberként, ahol volt alkalmam Orbán Viktor miniszterelnökkel és Sziijártó Péter külgazdasági és külügyminiszterrel találkozni. Jóleső visszajelzés volt, amikor azt mondta a miniszterelnök, hogy „tudunk a munkáról és büszké vagyunk rá”. Én is büszke vagyok, hogy 70 milliárd forint az árbevételünk, s az exportunk az összes magyar termékexport (mindenféle termék, nem csak sajt) 1 ezrelékét teszi ki. Vannak országok, ahol a magyar export felét-harmadát mi teljesítjük.

Magyarország ezek szerint sajt-nagyhatalom, hiszen különleges, kiváló sajtokat készítünk...

Talán ezt kevesen tudják, és külföldi utazásukkor sokan rácsodálkoznak arra, hogy Hajdú sajtot találjanak az üzletek polcain az Emirátusokban vagy Dubaiban. Szerettem volna, hogy minél több ország számára elérhetőek legyenek a sajtjaink és a tej-

örülünk, amikor kedves fotót küldenek a vásárlóink arról, hogy mely távoli országban találkoztak a termékeinkkel. Én imádom a sajtot, az arabok is nagyon szeretik és ismerik, kedvencük a kashkaval. Egyébként Hajdúböszörményben van a világ legnagyobb kashkaval sajtgyára, havi 1500 tonna sajtot készítenek, és napi 350 ezer liter tejet dolgoznak itt fel, amelyet a helyi mezőgazdasági nagyvállalatoktól kapunk.

Mi hajtja még mindig? Hiszen mindent elérte, amit csak lehetett...

Említettem, hogy kik az őseim... A sokat akarás is a véremben van: mindig nagyobb eredményre törekszem, még több terméket, még több országban szeretnék eladni. Ez a halálomig fog kísérni! Pár hónap múlva hetvenéves leszek, s persze mondják a barátaim: „van elég pénzed, mindegy van, mi a francnak dolgozol még reggel öttől estig?” Nem a pénz hajt, hanem a jót akarás, nem tudom másképp csinálni. Szeretek adakozni, segíteni, támogatni; emellett mindig keresem az új ízeket, az új terméklehetőségeket. Jelenleg egy olyan sajttal kísérletezünk Barcsan, amelyet sós lében tárolnak, de édes krémekben, édességtöltelékekben használnak fel. Eredetileg kézzel készül, nekünk sikerült előállítani automata gépsorokon.

Hol pihen ki a munka fáradalmait?

Őszintén mondom, én nem szeretek pihenni. Abban vagyok boldog, amit csinálok. Egy szerelmem van: a Balaton. A fővárosi lakhelyem mellett ott is van házam, s vettem a fiamnak és a lányomnak is egyet, közel a vízparthoz. Ha ott vagyok, a mennyországban érzem magam. A családom szeret utazni, de engem nem lehet rábeszélteni; Libanonba 3-4-szer megyünk az évben, hiszen nagy a család, de pár nap múlva onnan is hazajövök.

Az irodalomtól az aerobikteremig

Vannak, akiknek megadatik, hogy egy életen át elmélyülve ugyanazt az életművet kutathatják, és vannak, akiknek a pályája úgy alakul, hogy folyton újabb területekkel kell megismerkedniük. Fodor Péter az utóbbi csoportba tartozik: számára az irodalom, a médiakommunikáció és a sport nem különálló, hanem egymással érintkező, egymást átjáró világok. Talán ez a titka annak, hogy huszonöt év után is lelkes maradt: minden nap újra megtanulja, hogyan kell megszólítani másokat – akár az aerobikteremben, akár Ady Endre soraival. „Rugalmas bölcsész”, aki sokoldalú, önreflexív és elkötelezett a munkája iránt.

■ ÓVÁRI ANNA

Honnan ered az olvasás szeretete?

Amikor megtanultam olvasni, szinte azonnal faltam a könyveket. Gyerekként sok volt a mozgás, a játék, a foci, de amikor hazaértem, jólesett elvonulni és olvasni. Hallgatóim olykor traumaként emlegetik az Egri csillagokkal való iskolai találkozásukat, én viszont kölyökként minden nyáron újra elolvastam. Talán azért is, mert a késő Kádár-korban a mindennapok meglehetősen szürkén és unalmasan csordogáltak – jó volt egy könyv segítségével elrepülni a 16. századi végvárak világába. És akkoriban még kevés valódi riválisa volt az irodalomnak, ez mára gyökeresen megváltozott.

Mi ösztönzött, hogy a tanári pályát, illetve a Debreceni Egyetemet válaszd?

Püspökladányban nőttem fel, ott érett-

ségiztem, és mivel Debrecen mindössze negyven kilométerre van, ez volt az ésszerű döntés számomra. A nővérem akkoriban Debrecenben az orvosi egyetemre járt, így volt előttem követhető családi példa, és a város kulturális életét is szerettem – már gimnazistaként jártam be színházba, koncertekre, sporteseményekre. Megesett, hogy az akkor még Kossuth Lajos nevét viselő egyetem aulájában már csak a földön jutott hely nekünk, de ez semmit nem vett el pl. a Trio Stendhal nagyszerű hangversenye nyújtotta élményből. Cseh Tamás előadóját szintén középiskolásként az Agrár Egyetem színháztermében hallgattam.

Ami pedig a tanárságot illeti... Apám szakoktató volt a helyi szakmunkásképzőben, anyám pedig iskolákban dolgozott gazdaságvezetőként. Így gyakorlatilag belenőttem az iskolai közegbe. Akkoriban a ma-

gyar-történelem szakra még elég nehéz volt bekerülni a magas ponthatár miatt. Nem volt elég a kitűnő érettségi, hanem elég sokat kellett külön a felvételi vizsgára készülni. A gimnáziumi és az egyéni órákon én egy vonzó pedagógusi-értelmiségi pályát láttam, olyanok tanítottak, akikről bőven meríthettem ösztönzést a tanári pálya iránt. Lehetséges persze, hogy ez a hivatás részben adottság kérdése. Bizonyos képességek – türelem, empátia, spontaneitás, magabiztosság – fejleszthetők, de nyilván nem hátrány, ha valakiben természetesen benne vannak. Amikor mi kezdtünk az egyetemen, még nem volt külön tanári és diszciplináris képzés: később kellett eldönteni, hogy ki akar pedagógusi képesítést szerezni. Én elvégeztem, és ötödévesen az a megtiszteltetés ért, hogy már tarthattam egy-egy szemináriumot az egyetemen – ez meghatározó élmény volt számomra.

Miképp alakult a pályád az egyetem elvégzését követően?

1999-ben végeztem magyar-történelem szakon, és akkor kerültem be az irodalom doktori iskolába. Ez idő alatt jött a lehetőség, hogy a Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskolán taníthassak, először óraadóként, majd tanársegédként. Az Anyanyelvi és Irodalmi Tanszékre kerültem, ahol tanító szakos hallgatókat oktattam. Akkoriban a főiskolán virágzott a kommunikáció szak, jól szervezett, gyakorlatorientált képzés volt, és hamarosan ott is tarthattam órákat egészen 2009-ig.

Ez idő alatt is megmaradt a kapcsolatod az egyetemmel?

Több csatornán is. Egyfelől általában volt egy-két órám az egyetemen, másfelől 2003-ban az Alföld folyóirat szerkesztőségi munkatársa lettem, és emiatt szoros szakmai kapcsolatot igyekeztem tartani az egyetemi kollégákkal. Amikor 2009-ben megalakult a Kommunikáció- és Médiatudományi Tanszék, sikerrel pályáztam meg az egyik meghirdetett oktatói állást. Az ott eltöltött bő egy évtized után úgy hozta az élet, hogy 2020-ban átkerültem a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézetbe, de a Kommunikáció Tanszékkel sem szakadt meg a kapcsolatom – minden félévben tartok náluk órát.

Volt olyan oktatód, aki különösen hatott tanári pályádra?

Minden udvariaskodás nélkül mondhatom, hogy mind a történelem, mind a magyar szakon kiváló szakemberektől tanulhattam: különböző oktatói stílusokkal találkoztam, sokféle megközelítésmóddal. Úgy alakultak az egyetemi éveim, hogy az irodalom lett a fő érdeklődési területem és első publikációim is irodalmi művekkel foglalkoztak. Így szorosabb munkakapcsolatba is az Irodalom Intézetben dolgozó tanárainkkal kerültem. Több dolgozatomban Szirák Péter volt a témavezetője, vele másodéves koromtól dolgozom együtt. Tőle és mások mellett Imre Lászlótól és S. Varga Páltól olyan példákat kaptam, amelyeket, ha elérni nem is tudok, de követni igyekszem.

Milyen érzés volt, amikor egykori tanáraid kollégáiddá váltak?

Némileg furcsa. Amikor a főiskolára kerültem óraadónak, nem ismertem senkit előzetesen a tanszéki kollégáim közül. Mindenki jóval tapasztaltabb volt nálam, jelentős generációs távolság is volt közöttünk, ennek ellenére az első perctől kezdve szívet melengető figyelemmel és kollegiá-

lis megbecsüléssel segítettek beilleszkednem. Egyetemistaként egyébként hozzá voltunk szokva ahhoz, hogy tanáraink kollégaként kezeltek bennünket, és ez ma sincs másként. Az is igaz másfelől, hogy az elmúlt huszonöt évben azt tapasztaltam, hogy a saját oktatói attitűdömnek is sokat kellett változnia, folytonos önkorrekcióra van szükség ahhoz, hogy ne elégedetle-

„...azt tapasztalom, hogy a tudatos nyelvhasználat bizalmat épít, és ez kulcskérdés a tanári kommunikációban is...”

nül távozzam a tanteremből. A hallgatói motiváció, a médiahasználat jelentősen átalakult. Ami negyedszázada valamelyest működött, ma már nem feltétlenül: ezen a pályán a flexibilitásnak kiemelt jelentősége van.

Szükség volt a rugalmasságra akkor is, amikor pályád során viszonylag sűrűn új és újabb helyzetekbe csöppentél bele?

Jelenleg magyar és kommunikáció szakos hallgatókat tanítok a BTK-n, óraadóként a Gazdaságtudományi Kar sportközgazdász mesterszakán, valamint a Természettudományi és Technológiai Kar edző alapszakán dolgozom – utóbbi két lehetőségért, a bizalomért Bácsné Bába Éva és Balogh László intézetvezetőknek tartozom köszönettel. Ha közös pontot akarok találni a különböző tudományterületek között, akkor az a nyelvi és nem nyelvi médiumok szerepe az információforgalmazásban. Amikor a 2010-es években az egyetemi kommunikáció szakon oktattam, elkezdtem foglalkozni a sport és a médiakommunikáció összefüggéseivel. Olyasmi lett az egyik kutatási területem, ami akkoriban egyre fontosabbá vált, akár a magyar társadalom, akár az egyetem életében. Gondoljunk csak az elmúlt 15 évben lezajlott infrastrukturális fejlesztésekre a sport területén. Mindettől nem független az, hogy alkalmam nyílt az elmúlt években a sporttudományi oktatói munkába is bekapcsolódni. Ebben a szemeszterben például csütörtökönként a DESOK aerobiktermében tartott sportkommunikáció gyakorlat után futok vissza az Irodalomtudományi Könyvtárba az irodalomtörténeti szemináriumra, és mivel a két intézet dress code-ja eltér, közben persze át is kell öltöznöm.

Hol érzed magadat a legjobban?

Éppen ez a változatosság, ami engem győnyörködtet. Nem mindig könnyű egy 20 perces szünet alatt áthangolódni mondjuk az edző-szülő kommunikáció kihívásainak tárgyalásáról Ady Endre fekete zongorájára, de mindkét óratípust szeretem. Nyilván megvan annak a maga előnye, ha egy életen át egy korszak, egy terület adja a kutatói-oktatói munka centrumát – olyan típusú elmélyültséget és eredményességet hozhat, amelyet én az egykori professzoraimnál és jelenlegi kollégáimnál tapasztalok.

Sokan úgy tartják, az egyik legnemesebb feladat ékes magyar nyelvünk művelése és tovább örökítése, Te mennyire érzed hálás feladatnak a hivatásodat?

Az oktatás mellett immáron húsz éve az Alföld folyóirat szerkesztője is vagyok, ahol előbb a kritika-, manapság pedig a tanulmány rovatért felelek. Nem szépirodalmi, hanem értekező prózai szövegek szerkesztésével töltöm az időmet. Egyetemi oktatóként azt tapasztalom, hogy a tudatos nyelvhasználat bizalmat épít, és ez kulcskérdés a tanári kommunikációban is. Nem arról van szó, hogy mindenkinek ugyanúgy kell beszélnie – a nyelv maga is rugalmas. A hatékony nyelvhasználó az, aki alkalmazkodik az adott helyzethez, és képes jóformán mindenkivel megtalálni a közös hangot.

Mi a legnagyobb visszaigazolás számodra?

Egyrészt a hallgatóim sikere a pályájukon – legyen szó pedagógusról, újságíróról, sportszervezeti menedzserrel vagy épp a DEAC szakosztályaiban dolgozó edzőkről. Az ő eredményeikben az én óráim persze szívalékosan aligha kimutatható szereppel bírnak, de ettől még büszke vagyok arra, amit elérnek. Másrészt, amikor úgy sejtem, hogy a hallgatóim nem hiába jöttek be aznap az órára. Szerencsére ritkán érzem, hogy feleslegesen töltöttük együtt az időnket, és csak remélhetem, hogy ők sem gondolják ezt nagyon másképp.

Mit tanultál Te a hallgatóidtól?

Leginkább azt, hogy mindig kell egy B-terv az órára. Az előzetesen elgondolt forgatókönyvet az élet gyakorta felülírja – pl. kiderül, hogy ami a felkészülés során érdekfeszítőnek tűnt, az a teremben nem így hat. Nagyon különböző háttérű, érdeklődésű, célokkal bíró hallgatókkal találkozom nap mint nap – nem lehet más a feladatomban, mint az, hogy szót értek velük.

Aki „divatba hozta” a ritkaföldfémeket

A kellemes őszutó alkalmat ad a társasház udvarán való beszélgetésre. Ernő bácsi könnyű ballonkabátot visel, botjára támaszkodva, de biztosan lép felém. Ritkúlnak már a szabad levegőn töltött pillanatok – magyarázza –, hiszen sok a lépcső, no meg az a kilenc évtized is. Szinte mindent felidéz, egy-két néven kell picit gondolkodnia. Teljes és irigylésre méltó életpálya bontakozik ki számtalan utazással, baráttal, tanítvánnyal; megannyi fordulattal, vidám és elégedett nyugdíjaskorral. Mit nyugdíjas!? Miután 70 évesen elbúcsúztatták kollégái, ajándékba teniszütőt kapott és további tíz éven keresztül rendszeresen bejárt a tanszékre. Brücher Ernő vasdiplomás professzor emeritus kémikust ősszel köszöntötték 90. születésnapja alkalmából az egyetemen – még „kapott” egy konferenciát, ahol beszélt egy kicsit a kémiáról is.

■ BARAK BEÁTA

Hogyan emlékszik vissza az egyetemi évekre?

Kedves tanáira szívesen emlékszem. Szarvas Pál tanította az általános és szervetlen kémiát elsőben. Másodéven Bognár Rezső neves akadémikus oktatott, majd Imre Lajos a fizikai kémiát ismertette meg velünk. Ő annál az Otto Hahn-nál tanult, aki az atommaghasadást felfedezte. Imre professzornál szerettem volna tovább kutatni az egyetemen, de akkor még nem maradhattam. Az Atommagkutató Intézetbe hívtak, ott dolgoztam öt évig, utána térhettem vissza a Szervetlen és Analitikai Kémia Tanszék izotóplaboratóriumába mint tudományos munkatárs. Diákként is jól éreztem magam az egyetemen. Kollégista voltam, mert az édesapámat akkor vesztettem el és anyám az egyik nővéreméhez költözött Debrecenbe. A Benczúr kollégiumban

laktam, ahol nagylétszámú szobákban kaptunk szállást, de az évek múltával mindig sikerült egyre kisebb közösségbe kerülni. Ötödéven már egészen kellemes, barátságosabb szobában lehettem. A végzés után többekkel szorosan tartottam a kapcsolatot, sajnos a harmincfős évfolyamból mára alig maradtunk.

Mi volt a kutatási területe, kedves témája?

Most politikai ügy lett belőle, de abban az időszakban szinte teljesen érdektelen terület volt a ritkaföldfémek kémiája. A fizikusokat persze érdekelték a magok tulajdonságai, szükségük volt tiszta ritkaföldfémekre. 1960-ban az ATOMKI-ban azzal kezdtem foglalkozni, hogy megtanuljam ezek elválasztását, ami az egyes elemek tisztítását jelentette. Ehhez a koordinációs kémiát kellett megismerni, aminek az alapjait Bitterum doktori értekezéséből tanultuk meg.

A rendelkezésre álló forrás akkoriban szinte csak ez volt, amit oroszra is lefordítottak, én pedig azt magyarra. Ezt tanulmányozva indítottuk el a saját munkánkat autodidakta módon. Visszatérve az egyetemre Szarvas Pál tanszékvezető hozzájárulásával folytattam az RFE elválasztásával kapcsolatos munkát. A témából több dolgozat, s egy kandidátusi értekezés is született, szép lassan kialakult egy kis csoport körülöttem. Együtt gondolkodtunk a jövő témáját illetően, hamarosan pedig nemzetközi szinten, kutatókkal is kiegészülve lett élő ez a kapcsolat. 1969-ben átadták az egyetem új kémiai épületét, bővültek a laboratóriumi munkahelyi lehetőségek, több fiatal kolléga csatlakozott hozzánk. 1970-ben, docensi kinevezésem után megbíztak a negyedéves vegyészek Modern szervetlen kémia című előadásainak megtartásával. 1980-ban tanszékvezetőként folytattam a kutatásokat.

Aradi származású anyja és mezőberényi apja még az Oszák-Magyar Monarchia állampolgárai voltak; Békés, majd Hajdú-Bihar megyébe költöztek az édesapja foglalkozása (takácsmester) kapcsán. A kis Ernő, az ötödik gyermek, Balmazújvárosban kezdte tanulmányait, majd felvették a debreceni Fazekas Mihály Gimnáziumba. A középiskola idején sorsszerű volt, amikor Kulcsár László, hadifogságból hazatérő kémiantár osztálytársaival együtt segíteni hívta a szertár rendbetételére. Bár a kaland mosogatóssal kezdődött, nála olyannyira „működött a kémia”, hogy kitűnő érettségi után az akkor még Kossuth Lajos Tudományegyetem vegyész szakára jelentkezett. 1958-ban vehette kézbe kitüntetéses vegyész oklevelét.

Brücher Ernő 2023-ban átveszi vas diplomáját

Segítene, hogy ma mi a haszna a ritkaföldfémekkel kapcsolatos tudásnak? Össze tudná úgy foglalni, hogy azt egy iskolás is megértse?

Az nagyon nehéz lenne! A ritkaföldfémek a periódusos rendszerben különleges helyet foglalnak el, különleges elemcsoportba tartoznak. Mivel bányászatuk és feldolgozásuk rendkívül összetett, a világ ritkaföldfém-készletei geopolitikai feszültségek forrásává váltak. Mi a gadolíniummal foglalkoztunk sokat, a vegyületeit egyebek között az orvosi képalkotásban, MRI kontrasztanyagként használják a '80-as évek óta. Jómagam ennek a kutatásnak köszönhetem, hogy eljuthattam a világ több pontjára.

Mely országokban járt?

Mint mondtam, nem számított nagyon érdekes kutatási területnek a ritkaföldfémek kémiája hosszú időn keresztül. Megjelent néhány közleményem nemzetközi lapokban is, a külföldi kollégák pedig fölverték velem a kapcsolatot. Nyolcan-tízen voltunk a világban, akik ezen a területen dolgoztunk. Amikor megjelent egy-egy közlemény, akkor írtunk egymásnak. A többiek jártak konferenciákra is, de engem – hiába volt meghívásom Amerikába –, nem engedtek ki 1967-ben. Kaptam egy tippet, hogy menjek először a Szovjetunióba, s utána szabad az út máshová is. Így is lett. Fél évet Kijevben voltam, de nem panaszkodom, mert olyan helyre kerültem, ahol a tudomány „jól csinalták”. Aztán egy moszkvai konferencián találkoztam azokkal, akikkel addig leveleztem. Több meghívást is kaptam, Németországba, Svájcba, pedig tudták, hogy nem áll rendelkezésemre forrás az utazáshoz. Ezt úgy hidalta át, hogy meghívtak előadni, és a honoráriumból már minden gond nélkül tudtam utazni. Lausanne-ba aztán legalább

nyolc doktoranduszom is járt tanulni. Stockholm-ban és Torinóban is dolgoztak munkatársaim 1-2 évig. Közleményeimnek köszönhetően Amerikába is meghívtak előadónak. Az államokban 7 egyetemen tartottam előadást, s kaptam egy újabb ajánlatot, így másfél év után Dallasban találtam magam, ahol bő két évet dolgozhattam. Említést érdemel, hogy egy német gyógyszergyár kutatási vezetőjével is megállapodtunk, hogy a kontrasztanyagok terén együttműködünk egy tízéves intervallum során. Ez idő alatt be tudtam szerezni olyan műszereket, amik tovább segítettek a munkánkat. Egy zürichi konferencián tudtam meg egy kollégától például azt, hogy a kutatási területünk „divatba jött”, mert a gadolínium a mágneses rezonanciás képalkotás során kontrasztanyagként használható.

A kutatást vagy a tanítást kedvelte jobban?

Szerettem a labormunkát. Az nagyon jó érzés, ha egy kísérlet sikerül! De a fiatalokat csak úgy lehetett a laboratóriumba magunk mellé venni, ha előtte tanítottuk őket. Előadásokat tartottam általános és modern szervetlen kémiából, s jelentkezett egy olyan igény, hogy másként tanítsunk, mint az elődeink. A régi módszereket kellett modernizálni. Erre törekedtem, ezért két jegyzetet is írtam, amit talán jelenleg is ajánlanak a hallgatóknak. Nagyon keregettek a kémikus szakemberek, a kémiatanárok is, mégis kevesen akarnak kémiát tanulni. Hogy miért? Nem tudom! Úgy látom, ez nemcsak a kémia problémája, hiszen más területen, a fizika vagy a matematika esetében is kevesebb a tanárjelölt. Vannak divatos szakmák, például a humán területen, de a közgazdaságtant is sokan választják. Nekem – úgy látszik –, szerencsém volt, mert engem a kémia felé tereltek, pedig több magyartanárom is

professzor lett, tehát elmondhatom, hogy sok tudós tanár vett körül. Büszkén mondom, nagyon eredményes diákjaim voltak, többen külföldi intézetek élén dolgoznak. Kettőt az MTA külső tagjának is megválasztottak: Jakabné Tóth Évát és Laurenczy Gábort.

Hogyan telnek manapság a napjai?

Tíz éve nem járok konferenciákra, azóta nem vagyok benne a tudományos életben. Bár néha még bemegyek a tanszékre, és a tanítványaim is meglátogatnak olykor. Persze azért odafigyelek, hogy mi történik a laborban, de jut idő másra is most már. Régebben például nagyon sok könyvet vásároltam. A bölcsész kollégákkal jóban voltam, s bár érdekelt, de nem követtem mindig figyelemmel az irodalmat, ezért ők segítettek, hogy kit érdemes olvasni. Így most ezeket a könyveket veszem elő.

És kit érdemes olvasni?

Annak idején nagyon szerettem Heinrich Böllt, aki most nem divatos. Akkor kapott Nobel-díjat, amikor én Frankfurtban voltam. Ő volt a német nemzet lelkiismerete – így nevezték –, ezért meglepetésemre nem nagyon kedvelték. Most éppen Spirót olvasgatok, amíg a szemem el nem fárad.

Ahogy beleérünk a délutánba, a nap sem úgy melegít már, mint fénykorában, ezért interjúalanyomat visszakísérném a lépcsőhöz, mire érkezett is a válasz – Nem, köszönöm, majd magam! Tudja, én NB I-es röplabdázó voltam az első gyerekem születéséig (két lánya, 3 unokája van, a szerk.), majd 40-től 78 éves koromig heti kétszer teniszeztem. Bár ellopott időnek gondoltam a sportot, most mégis visszaigazolt, hiszen segített megőrizni szellemi frissességemet és aktivitásomat.

A hang, ami összeköt

– 15 éves a Debreceni Egyetem MediChoir Hallgatói Kórusa

Hallgatók százai, megpróbáltatások sora és több mint 130 kóruskoncert. Számokkal és egzakt adatokkal így lehetne a leginkább bemutatni a Debreceni Egyetem MediChoir Hallgatói Kórus fennállása óta eltelt 15 évet. Az együttes – amely 2025 novemberében ünnepelte születésnapját – és magával ragadó története azonban ennél sokkal több. A jubileum nem csupán múltidézés, hanem egyaránt szól a közösség megtartó-, a zene gyógyító erejéről, valamint arról, miként lehet generációkon átívelő közösségi értékeket teremteni az egyetemi évek alatt.

■ ÓVÁRI ANNA

Egy ötletből közösség született

A MediChoir, jobban mondva még csupán annak gondolata egy valódi alulról építkező közösségi kezdeményezésként indult el 2010-ben, amikor az Általános Orvostudományi Kar néhány zenerajongó hallgatója elhatározta, hogy tanulmányaik mellett helyet keresnek a zenének is a mindennapjaikban. „Egyetemi éveim nagy részét kollégistaként töltöttem, ahol a szobatársakkal, évfolyamtársakkal gyakran zenéltünk, énekelünk esténként. Egy idő után felmerült a gondolat, hogy érdemes lenne nagyobb társaságban is kipróbálni, mire vagyunk képesek zenészként, énekesként: mi lenne, ha megalapítanánk egy valódi kórust?” – idézi fel a kezdeteket Lipécz Ágnes, a kórus egyik alapító tagja. Az önszerveződő zeneszerzők társasága eleinte saját kottáit vitte a megbeszélte próbaalkalmakra, amelyeket valaha már kórusban énekeltek, viszont hamar megfogant az igény egy karnagyra. 10 évnyi

kórusénekléssel a háta mögött Kovács-Bodó Bernadett Bettina vállalkozott erre a feladatra, aki szívesen tanított egyszerűbb kórusműveket az érdeklődőknek. A próbaterekmént szolgáló Gyermekklinika előadója az első alkalmakon igazi örömenéléstől volt hangos. Eleinte rövid, könnyen tanulható, vidám darabokon keresztül ismerkedtek a tagok a szólamokkal, s hamarosan a zene iránti elköteleződés kinőtte a helyet, a gondolatból cselekvés lett: koncertet adni, kipróbálni magukat közönség előtt. Ekkor váratlanul kaptak egy lehetőséget: a Debreceni Orvostanhallgatók Egyesülete (DOE) jótékonysági koncertet szervezett az AIDS világnapja alkalmából, ahova az akkori elnök, Tóth Gábor kérte fel őket, hogy zárják az estet egy kamaraelőadással – innen datálják a MediChoir születését. Végül a jótékonysági koncert zárásaként Leonard Cohen, a Shrek animációs filmből is ismert Hallelujah című művének kórusátíratával álltak színpadra a Zeneművészeti Kar Liszt termében. Ezután a kórus élete és az

AIDS Világnapi Jótékonysági Koncert, amit a DOE azóta is minden évben megrendez, összefonódtak, hiszen az eddigi összes koncertet a MediChoir műsorszáma zárta. A névválasztás is adta magát: orvosokból álló társaság, angolos hangzással – így lett MediChoir.

Az első vezetők és a gyors növekedés

Az első sikerek után a következő tanévben egyre több hallgató csatlakozott a kórushoz, akik nemcsak énekelni vágytak, hanem egy valódi közösséghez tartozni is. Kialakult egy állandó, 10-12 fős szólamarányos igazi kamarakórus, aminek a tagjai tudták vállalni a heti rendszerességű próbákat. Ennek köszönhetően sokkal hatékonyabban tudtak haladni a darabok tanulásával, melyek között egyre nagyobb számban jelentek meg a nehezebb, összetettebb és az egyházi, szakrális jellegű művek. Önálló koncerteket szerveztek, elindították YouTube csatornájukat, illetve számos felkérést is kaptak. „Az egyik legemlékezetesebb koncertélmé-

nyem, amikor Oláh Éva professzor asszony, az egyetem Professzori Klubjának alapító elnöke meghívott bennünket, hogy egy ünnepség kapcsán tanárainknak, oktatóinknak énekeljünk. Akkor még nem tudtuk, hogy később ezer szállal és élménnyel fogunk kötődni tanárnőhöz, Éva nénihez, akiből a kórus legkedvesebb pártfogója vált az évek alatt.” – emlékszik vissza Kovács-Bodó Bernadett Bettina, a legelső karnagy. A tagság folyamatos bővülésével 2012-ben komoly problémát kellett megoldani: a kamarakórus fele – köztük az alapítótágok – elvégezték tanulmányaikat és elmentek Debrecenből. Ekkor lépett akcióba egy HÖK-kampány és toborzás, aminek hatására több mint húsz új hallgató érkezett, és a kórus új impulzust kapott. Nagy-Pénzes Máté vette át a vezetést, Balla Gábor pedig a zongorakíséretben és a szervezésben segített. Hamar kiderült, hogy a csapat növekedése új igényeket teremt: az amatőr vezetés mellé szakmai karnagyra volt szükség. Így került a kórus élére Főgel-Veres Anett, ének-zene tanár, kóruskarnagy-művész, aki művészi fegyelmet és technikai színvonalat hozott – de a közösségi szellem megmaradt. „Kaptam egy ízig-vérig valódi, lelkes és odaadó amatőr kórust” – meséli Netti, aki nélkül ma más lenne a MediChoir hangja és gyakorlata.

A legrövidebb ima

A MediChoir repertoárja az egyszerűbb énekektől az egészen komoly, több szólamú művekig terjed. Rövid időn belül egyházi és világi, mély érzelmű és üzenetű kompozíciókkal bővült a műsor: többek között a 42. Genfi zsoltár Goudimel-feldolgozása került

különösen közel a kórus szívéhez. „Ennek éneklése előtt mindig elmondtuk Arbanász Zoltán: A legrövidebb ima című történetét, ami egy műtét előtt álló idős néniről szól, aki a 42. zsoltárt énekelve alszik el, és közben az egész műtő énekel vele... A történet nagyon sok ember szívét-lelkét megnyitotta. A 2019-ben elhunyt Oláh Éva professzor asszony egyik legkedvesebb éneke is ez a zsoltár volt. Az évek során, orvosok kórusa lévén annyira a szívünkhöz nőtt a darab,

„...ez a közösség arról mesél, hogyan lehet egyetemi lét mellett megpróbáltatásokkal teli éveken túlmutató értéket és barátságot építeni...”

hogy talán ez az a mű, amit az elmúlt 15 év alatt a legtöbbször énekelünk el közösen.” – fejtette ki Balla Gábor. Az egyetemi vezetés és a művészeti szervezetek is hamar felfigyeltek a csapatra: rendszeres fellépői lettek a Professzori Klub rendezvényeinek, az ország számos pontján, sőt még határon túl is rendszeresen fellépnek. Mindezek mellett a gyülekezeti szolgálatok is állandó részét képezik a kórus életének. Méréldő volt számukra például, amikor egy a Bartók Rádió által élőben közvetített ünnepi istentiszteleten énekeltek. 2016-ban részt vettek a KÓTA által szervezett Éneklő Ifjúság minősítő hangversenyén, ahol a legmagasabb, arany minősítéssel ismerték el teljesítményüket. – mindezek megerősítették a kórus kapcsolódását a város és az egyetem kulturális életéhez.

Válság, megoldás, újkezdés

A MediChoir életéből nem hiányoztak a nehézségek: folyamatos fluktuáció jellemzi, a heti egy próbaalkalom nem könnyíti meg az utánpótlás betanítását, és a tanulmányi teendőkkal, vizsgákkal való ütközések is gyakoriak. Az egyetemi központosítás révén a kórus nyitni tudott az összes kar hallgatója felé, így 2017 tavaszán szinte duplájára duzzadt a taglétszám, 50-60 főre, viszont annak magját még mindig az egészségügyi pályára készülő hallgatók alkották. Hadházi Dorottya, a kórus egyik későbbi vezetőjeként rámutatott: a közösség megtartása, a fellépések alatti izgalom kezelése és a nyelvi sokszínűség áthidalása mind külön kihívás. Talán a legsúlyosabb próbatétel a 2020-as COVID-időszak volt, amikor a kórus a virtuális térbe költözött: otthoni felvéte-

lek, virtuális kóruspróbák és online karácsonyi videók tartották össze a tagságot a közönségükkel. Korpás Kristóf Levente kórusvezető idézte fel a dilemmát: „Legyen próba? Ne legyen? Végül úgy döntöttünk, felelős orvosokként nem tartunk élő próbát, de a zene nem szűnt meg: összeállt a Virtuális Kórus.” A karantén után új toborzásokkal, friss lendülettel tértek vissza, és a kórus ismét körülbelül 60 fős nagyságrendet ért el – végül jelenleg 61 tagot számlálnak.

Szervezet, vezetés

A vezetési modell is változott: a korábban jellemzően 3 fős vezetést 2023-ban felváltotta az 5 fős – a négy szólam és a karnagy képviselésével –, hogy a szervezési terhek jobban eloszoljanak. E változások mellett a szólamvezetők személyes példái is erősítik a közösséget: Nagy-Pénzes Máté (tenor), Korpás Kristóf Levente (basszus), Bedőcs-Baráth Barbara (szoprán) és Molnár Viktória Anna (alt) a próbák lelkesítő alakjai lettek, akik a technikai fejlődést személyes hangképzéssel és példaadással segítik. A kórus történetében sokan nőttek ki magukat: voltak, akik később karnagyok, zenepedagógusok lettek – a MediChoir így szakmai és emberi fejlődést is kínál tagjainak. Főgel-Veres Anett összegzése találó: „Együtt fejlődünk, együtt nőttünk – az évek alatt csaknem 300 hallgatónak adtunk lehetőséget a közösségben való éneklésre.”

Jubileum 2025 – ünnepelni és továbbmenni

A jubileumi év sokrétű programot tartogatott: a főépület Aulájában november 21-én rendeztek egy nagyszabású, kétórás kóruskoncertet, amelyre meghívták az egykori tagokat, vezetőket, hogy a zárószámban együtt álljanak színpadra, jelezve: a MediChoir kapui mindig nyitva állnak a hazatérők előtt. Emellett hagyományaikhoz híven a DOE által szervezett AIDS Világnapi Jótékonysági Esten is felléptek december 3-án a Zeneművészeti Kar Liszt-termében.

A zene, amely összeköt

A MediChoir története több, mint zenei fejlődés: ez a közösség arról mesél, hogyan lehet egyetemi lét mellett megpróbáltatásokkal teli éveken túlmutató értéket és barátságot építeni. A zene náluk nem csupán hangok sora: találkozások, vigasz és öröm forrása. Amint a kórustagok összefoglalják: „A MediChoir számunkra egy életérzés, ami összeköt bennünket, bárhol is vagyunk.” Tizenöt év után is ugyanaz a hang hívja vissza az egykori tagokat: a közös éneklés, a közösség és a szeretet hangja.

„Partnerséget kell vállalnunk...”

A Debreceni Egyetem minden évben Alumni díjjal jutalmazza azon szervezeteket, vállalatokat, amelyek szoros tudományos és/vagy szakmai kapcsolatot ápolnak, támogatják céljainak megvalósítását, és kiemelt foglalkoztatói az intézmény végzett hallgatóinak. A díjat elnyerheti bármely Magyarországon telephellyel rendelkező szervezet, amely a Debreceni Egyetemmel vagy a DE Fejlesztéséért Alapítvánnyal, illetve a Debreceni Egyetem által alapított, illetve tulajdonolt jogi személlyel együttműködésre irányuló szerződéssel rendelkezik. Ebben az évben a Transzit-Ker Zrt. részesült az elismerésben, melynek cégalapító-tulajdonosa, Szabó Miklós, aki a mai napig hisz a tudás és a munka értékteremtő erejében.

■ PÁJER SZABOLCS

A szeptemberi tanévnyitó ünnepségen cégük képviselőjében fia, a vállalat vezérigazgatója, Szabó Ákos vehette át intézményünk Alumni díját. Miként gondol erre az elismerésre?

Minden elismerés visszajelzés az ember munkájára, és ha ez pozitív, akkor ez azt jelenti, hogy jól teljesítetted a feladataidat.

Menjünk egy picit vissza a kezdetekhez! Hogyan emlékszik vissza a gyermekkorára, illetve a középiskolás és a fiatal felnőtt évekre?

Nekem szerencsés gyerekkorom volt, hiszen életem első 14 évében egy szatmári kis faluban élhettem. Ott egyetlen értékrend volt, a család összetartása és a munka értéke. Megtanultam úgymond a vidéki élet minden csínját-bínját; természetes volt, hogy az iskolai eredménynek jónak kellett lenni, miként az is természetes volt, hogy az otthoni munkába mindennap besegített a gyerek. Ez nekem olyan muníciót adott a

későbbiekre, ami az egész életemet végigkísérte. Azok az értékek már akkor kialakultak bennem, amelyek szerint életem ma is az életemet. A középiskolát Debrecenben kezdtem el, és azóta is itt élek. Ami nagy dolog volt az életemben, hiszen egy vidéki általános iskolából a gépipari technikumba egyáltalán bekerülni is, nem kis kihívást jelentett. Kemény négy év volt, de jó alapot adott. A fiatal éveimet – szüleim irányításának megfelelően – a tanulásnak szenteltem, mérnöki és közgazdasági diplomát szereztem. Friss diplomásként – műszaki tervezőként – az iparba kerültem, a Hajdú-Bihar megyei Állami Építőipari Vállalathoz (HÁÉV). Szép idők voltak, a házigyárak akkoriban szárnyaltak. Majd váltottam, egy másik, több mint ezer főt foglalkoztató állami vállalatnál helyezkedtem el, ahol egész fiatalon, már 28 évesen főmérnök lettem.

Miért döntött úgy, hogy saját vállalkozást alapít? Mik voltak a kezdeti célok?

Amikor eljött a rendszerváltás 1990-ben, akkor az új társasági törvény adta lehető-

séget kihasználva azonnal léptem, és 35 éve megalapítottam a ma is létező családi vállalkozást. Elsődlegesen az a cél vezérelt, amit maga a saját cég alapítása okozta kihívás jelentett. A pártállam utolsó éveiben egyébként már érezhető volt, hogy a magántulajdonon alapuló vállalkozások lesz a jövő. Ráadásul több akkori kollégám is bátorított, mondván: bárhová mégy, hadd tartsunk veled! Vezetői tapasztalatom már volt, megvitattuk a szűk családdal a dolgot és úgy döntöttünk, belevágunk. Egy év után átalakultunk részvénytársasággá, ami akkor nagy szó volt. Olyan misztikusan hangzott.

Volt esetleg olyan személy, akire mentorként, példaképként tekintett a pályája során?

Példaképeim mindig is voltak. És itt nem feltétlenül csak a Nobel-díjas tudósainkra vagy a jeles történelmi személyiségeinkre gondolok. Hanem például az általános iskolai csodálatos matektanáromra, a katonás rendet tartó gépiparis oktatóimra, a kö-

zösségük iránt felelősséget érző, és rajtuk a lehetőségeihez mérten tudó segítők. De mindig csodáltam azokat az egyszerű embereket is, akik pirkadattól napnyugtáig fáradhatatlanul művelték az imádott termőföldet, és gondozták az állataikat.

Hogyan és mikor kezdődött a Debreceni Egyetemmel való együttműködés? A Transzit-Ker Zrt. milyen módon vesz részt az egyetem képzéseiben, a szakmai utánpótlás biztosításában?

A vállalkozásunk szinte a megalakulásától fogva kereste a kapcsolatot az egyetemmel, de ez a kapcsolat a duális képzés beindításával mélyült el igazán. Nagyon sok, a Debreceni Egyetemen végzett hallgatónk van. A nálunk jelenleg dolgozó több mint 2 ezer ember közül 350 fő szellemi foglalkoztatott, és közülük több mint 60 kollégánk a Debreceni Egyetemen szerezte meg diplomáját. Közülük többen óraadók az

egyetemen, rendszeresen részt veszünk – én magam is – a záróvizsgákon, a hallgatók gyakorolhatják leendő szakmájukat a cégcsoportunknál, és a támogatás-politikánk szerves része az egyetemi intézmények (például a Gyermekklinika) rendszeres anyagi támogatása is.

Mit jelent az Önök számára ez az együttműködés? Hogyan látja ennek jövőjét?

A mienk egy nemzetközi piacra termelő cég. Több mint 2 ezer ember dolgozik a cégcsoportnál, a fő profilunk a baromfiipar (víziszárnyas- és csirketenyésztés). Libában és kacsában piacvezetők vagyunk, és brojlerben is a hazai élmezőnyhöz tartozunk. A termékeink jelentős részét a világpiacra értékesítjük, ez egyben a kiváló minőség és a versenyképes ár garanciája is. Ott semmi más nem számít, csak az, hogy megveszik-e a termékeidet vagy sem. Először tehát azt kell eldönteni, hogy mit akarsz előállítani, annak meg kell keresni a piacot, és ehhez igazítani az egész folyamatot, a beruházásoktól az utolsó részletkérdésekig. Aki ma nincs a TOP-ban, tehát a legjobbak között, annak kénytelen-kelletlen tudomásul kell vennie azt, hogy bizony lemarad. A debre-

„...elemi érdekünk, hogy a Debreceni Egyetem – a gazdasági szereplőkkel partnerségben – olyan tudással vértessze fel a hallgatóit, ami versenyképes...”

Szabó Ákos átveszi az Alumni díjat a Tanévnyitó ünnepségen

ceni ugye az ország legnagyobb egyeteme, több mint 30 ezer hallgatóval, ahol megtalálható az életünket érintő valamennyi kar. Ha a DE fel akarja venni a versenyt a világpiacra – márpedig fel akarja – akkor nekünk ebben szerepet és partnerséget kell vállalnunk. A mesterséges intelligencia térhódítása kapcsán azzal szembesülünk, hogy egy-egy munkafolyamatot bizony át kell adni a gépnek. Erre a villámgyors térhódításra a versenyképes cégeknek időben fel kell készülni. Annál is inkább, mivel a foglalkoztatóknak a legtöbb fejtorést továbbra is a humán erőforrás, tehát a felkészült szakemberek hiánya okozza. Munkaadóként elemi érdekünk, hogy a Debreceni Egyetem – a gazdasági szereplőkkel partnerségben – olyan tudással vértessze fel a hallgatóit, ami versenyképes, és aminek a birtokában papírral a kezükben nem kell más országban keresniük a tisztességes boldogulást.

Mit gondol, melyek jelenleg a terület legnagyobb kihívásai, melyek megoldandó feladatként állnak a fiatalabb generáció szakemberei előtt?

A szakmai ismeretek készségi szintű elsajátítása mellett alapvető elvárás ma már a hasz-

nálható nyelvtudás, egyébként egyre inkább a diplomát nem igénylő munkakörökben is, és ugyanez mondható el a versenyképes IT-tudásról is. A Debrecenben végző fiatalok kényelmes pozícióban vannak, hiszen a cívisvárosban évek óta egymásnak adják a kilincset a hazai és a külföldi befektetők.

Milyen megvalósításra váró tervei vannak a jövőre nézve?

A koromból adódóan két dolog az igazán fontos. Az egyik, hogy mindaz, amit felépítettünk az elmúlt 35 évben, egy prosperáló, jól működő nemzetközi cég, továbbra is eredményesen gazdálkodjon. A sikeres generációváltásnak hála, úgy látom, hogy a gyerekeimnél és a felkészült kollégáknál továbbra is jó kezekben lesz a cégcsoport. A másik, hogy minden reggel sportolással kezdem a napot, utána pedig az irodába beérve a laptopomon átolvasom a friss híreket.

Mivel tölti szívesen a szabadidejét?

Mint már említettem, rendszeresen sportolok, igyekszem egészségtudatosan élni, így azután nem félek elmenni az éppen aktuális éves egészségügyi szűrésre. Ugyancsak törekszem "képben lenni" az ország-világ helyzetét illetően, erre délelőtt és délután is szakítok időt. A feleségemmel elmegyünk kulturális programokra, és szívesen összegyűnk a viszonylag széles baráti körünkkel is. Mint mondják, az embernek időnként "múzsáj kiengednie a fáradt gőzt".

Mi az ars poeticája? Milyen útravaló tanácsot adna egy pályakezdő fiatalnak?

Mindent a maga idejében! A munkaidő arra van, hogy dolgozzunk, egyéb programokat pedig a szabadidőnkben végezzünk el. Erre kötött egy megállapodást a munkaadó és a munkavállaló. Amíg ez a megállapodás érvényben van, azt illik betartani. Ezen a téren van hová fejlődni részünkről is. Mióta vegyesvállalat vagyunk a franciákkal, nagyon sokat tanultunk tőlük. Azt tudnám tanácsolni, egyébként nem csak a fiataloknak, hogy mindenki végezze el a rá szabott feladatot, és ennek érdekében minél több hasznos tudással vértessze fel magát.

Mit csinálnak a Gyógyszerésztudományi Kar Alumni nagykövetei?

A nyáron tartott diplomaosztó óta két Alumni nagykövete van a Gyógyszerésztudományi Karnak. Az első alkalommal kiosztott díjat Bárd Dávid, a Kulcspatikák Zrt. felügyelőbizottsági tagja, gyógyszerértár-tulajdonos, a kar külső oktatója, valamint Vágó Tamás gyógyszerész, a Teva Zrt. generikus kutatásfejlesztési igazgatója kapta. Az indoklás szerint a Gyógyszerésztudományi Kar (GYTK) egykori hallgatóiként végzésüket követően példamutató életútjukon túlmenően a karnak széles körben elismert dicsőséget szereztek, az egyetem és a kar hírnevét öregbítették, képviselve a kar iránti hűségét, elkötelezettséget.

Bárd Dávid

Vágó Tamás

■ OROSZ CSABA

A Debreceni Egyetem szabályzata szerint a Debreceni Egyetem Gyógyszerésztudományi Kar Alumni nagykövete díj jelölésre a Kari Tanács Dékáni Tanácsának tagjai jogosultak, az odaítélésről a Kari Tanács dönt. Évente legfeljebb két ilyen díj adományozható. A kitüntetést személyenként csak egyszer lehet elnyerni. A díj adományozását igazoló oklevelet a dékán adta át a diplomaosztó ünnepségen. Bárd Dávid 2010-ben végzett a GYTK-n. Az idáig vezető utat az édesapja mutatta meg számára, aki szintén gyógyszerész. Már gyermekkorában ismerkedett a gyógyszerészet rejtelmeivel, kezdetben egy szabolcsi kis faluban, majd Debrecenben éltek, a Nagygyerdei Patikának is helyet adó épületben. Dávid szinte minden szabadidejét a patikában töltötte, ahol felfedezte a szakma szépségeit, és betekintést nyert a gyógyszerértár mindennapi életébe.

— Nagyon tetszett ez a hivatás, főleg, hogy beteg, gyógyulni vágyó embereken tudunk segíteni. Azt gondoltam, hogy élnem kell a lehetőséggel, követnem kell apukám jó példáját. Nem bántam meg, hogy ezt a pályát választottam, sőt kijelenthetem, hogy megtaláltam a számításaimat — fogalmazott a fiatal gyógyszerész. Az egyetemi éveket nagyon szerette, számos szép emléket őriz abból az időszakból. Hálás azért az alapos szakmai tudásért, amit ott kapott és külön örül annak, hogy a csoporttársai között olyan barátokra is talált, akikkel mai napig tartja a kapcsolatot. A diploma megszerzése után édesapja gyógyszerértárában kezdett el dolgozni, ahol minden olyan alapot elsajátított, ami egy gyógyszerértár vezetéséhez szükséges.

Néhány év múlva már a debreceni Csapó utcai Arany Oroszlán Gyógyszerértárt irányította. Ezt követően a család további patikákat vásárolt, majd 2018-ban lehetőségük nyílt tulajdonrészét szerezni egy magyar alapítású franchise hálózatban, a Kulcspatikák Zrt.-ben.

— Ez nagyon fontos mérföldkő volt számunkra, hiszen akkor már több gyógyszerértárt működtettünk, amelyek számára létkérdés, hogy stabil háttérrel rendelkezzenek. A mindennapokban nemcsak a saját gyógyszerértárainknak, hanem a hálózat többi tagjának is támogatást nyújtunk. Ez a franchise hálózat fiatalos, innovatív és mindig arra törekszik, hogy egy olyan környezetet teremtsen, ahol az ide tartozó gyógyszerészek a szakmára tudnak koncentrálni — emelte ki Bárd Dávid.

A saját vállalkozás lehetősége

Arra a kérdésre, hogy miért érdemes manapság a gyógyszerész pályát választani, a szakember elmondta, hogy a gyógyszerészetnek ma már számos szakterülete létezik. A GYTK nemcsak a közforgalmú patikai munkára készíti fel hallgatóit, hanem arra is, hogy ipari, kórházi vagy gyógyszerhatósági területeken helyezkedjenek el.

— Én inkább a már említett közforgalmi részét látom, és azt tapasztalom, hogy a mindennapokban ez egy nagyon élhető szakma, elsősorban azért, mert jó érzéssel tudja eltölteni az expedíáló gyógyszerészt, hogy betegeken tud segíteni, megoldást találni az egészségügyi problémákra. Nagyon szeretnénk, hogy a gyógyszerész kompetenciák a jövőben tovább bővüljenek, ezekről a tervekről már több pozitív hírt hallottunk. Hiszünk benne, hogy a gyógyszerészek megbecsülése a jövőben tovább javulhat. Úgyhogy én mindenkinek javasolni tudom, hogy ezt a pályát válassza — jelentette ki. Hangsúlyozta, hogy ha valaki megszerzi a megfelelő tudást és a szükséges szakvizsgát, akár egy önálló gyógyszerértár vezetésébe is belefoghat.

A patikusi pálya szépsége

Bárd Dávid a mai napig jó kapcsolatot ápol egykori képzőhelyével, a GYTK-val. Rendszeresen visszajár az egyetemre, mivel részt vesz az oktatásban, külsős oktatóként a Gyógyszerértári számítógépes adminisztráció nevű tantárgyat tanítja.

— A hallgatók ezen tantárgy keretében a gyógyszerértári számítógépes rendszerek alapjait ismerhetik meg és bővebb betekintést nyerhetnek egy vállalkozás gazdasági tevékenységeibe is. Megtanulhatjuk, hogyan lehet egy patikát gazdaságosan vezetni és milyen lehetőségek jelennek egy gyógyszerértár irányításában. Nagyon szeretek az órákon a diákokkal beszélgetni, ahol arra igyekszem őket ösztönözni, hogy válasszák a gyógyszerészet ezen területét, mert azon túl, hogy felelősségteljes munka, biztos megélhetést is nyújthat számukra — magyarázta.

Bárd Dávid a GYTK mai oktatóit, vezetőségét is jól ismeri, többükkel baráti kapcsolatot ápol. Elkötelezetten támogatja a kar munkáját és ahol tudja, segíti azt. Például évről évre jelentős szerepet vállal a nyári gyakorlaton részt vevő magyar és külföldi diákok fogadásában.

— Nagy megtiszteltetésként éltem meg, amikor megtudtam, hogy én leszek az egyik, aki átveheti a Debreceni Egyetem Gyógyszerésztudományi Kar Alumni nagy-

követe díjat. Nagyon jól esett, hogy elismerték a munkásságomat, azt, amit az egyetem elvégzése óta képviselek. Számomra ez az elismerés nemcsak megerősítés, hanem motiváció is, hogy a következő években is teljes szívvel, a szakma és az egyetem iránti elkötelezettséggel végezzem a munkámat — tette hozzá Bárd Dávid.

Evés közben jött meg az étvágy

A GYTK másik Alumni nagykövete Vágó Tamás gyógyszerész, a Teva Zrt. generikus kutatásfejlesztési igazgatója lapunknak elmondta: általános iskolában a biológia, meg a kémia érdekelt a leginkább. Ehhez

„...egykori hallgatóként példamutató életútjukon túlmenően a karnak széles körben elismert dicsőséget szereztek...”

képezt középiskolába a humán oktatásáról híres debreceni Ady Endre Gimnáziumba járt, igaz nem a drámásokkal együtt. Biológiából és kémiából fakultáción is teljesített és érettségizett is az Adyban. Ekkor már világos volt számára, hogy a felsőoktatásban valamilyen természettudományos pályát fog választani. Első helyen a DE orvosképzésére jelentkezett, másik opcióként pedig a GYTK-t jelölte meg. Az orvosiról egy ponttal lemaradt, gyógyszerészetre viszont felvették.

— Úgy indultam neki, hogy akkor kezdjük el és majd menet közben megpróbálom átjelentkezni az orvosira, és akkor azt az utat követtem, amit eredetileg elterveztem. A terv hamar megváltozott, az első-második évfolyam körül átfordult bennem a dolog, és nagyon megtetszett a gyógyszerészet, az ebben a hivatásban rejlő sokszínűség, meg az a potenciál, hogy mennyi mindent lehet egy ilyen diplomával, ilyen tudással kezdeni az életben. Utána már nem is gondolkodtam másban, csak abban, hogy a gyógyszerész kart elvégezzem — fejtette ki Vágó Tamás.

Harmad-negyedévből kikristályosodott benne, hogy a kutatás, az ipar felé szeretne orientálódni, a patikai hivatás, annak minden szépsége ellenére, nem vonzotta annyira. Azt tapasztalta, hogy a gyógyszerészeti képzés keretében az orvosi területekbe is betekintést nyerhet, nekik is volt például anatómia, biokémia, neurológia, immunológia

tanfolyam. Kémiai és biokémiai tudásra is szert tett. Nemcsak azt tudta meg, hogy az emberi szervezet hogyan működik, hanem azt is, hogy ezt a modern orvostudomány különböző vegyületekkel, gyógyszerekkel, növényi kivonatokkal hogyan tudja gyógyítani, a működését befolyásolni. Ennek az egésznek a komplex megértése imponáló és vonzó tudás volt számára.

Ugyanakkor azt is tapasztalta, hogy az akkor kapott sok-sok elméleti tudás leginkább a patikai tevékenységre, a közforgalmú gyógyszerértárakban feladatot ellátó gyógyszerészetre fókuszált, a gyógyszeriparban végzett tevékenységekről kevesebb szó esett.

— Volt nyári gyakorlatunk a debreceni Teva gyógyszergyárban, ahol nem láttam bele olyan mélységben a kutatásba, meg az iparba, amennyire szerettem volna. Ennek ellenére, amikor a képzés utolsó évében jártunk 2005-ben és megtudtam, hogy a Tevában éppen vannak nyitott pozíciók, még az államvizsga előtt megpályáztam két állást és mind a gyártási területre, mind a kutatás-fejlesztésre felvettek volna. A kutatást választottam. Nagyon-nagyon örültem, hogy sikerült ott elkezdni dolgozni, ahova mindig is vágytam. Ennek már 20 éve — emlékezett Vágó Tamás.

A nyár elején nagyon meglepődött, amikor megtudta, hogy ő is megkapja az első alkalommal kiadott Debreceni Egyetem Gyógyszerésztudományi Kar Alumni nagykövete díjat.

— Abszolút nem számítottam rá, viszont megtiszteltetésnek érzem. Amióta vezető pozíciót töltök be, aktívan segítem, promótálom a Debreceni Egyetem gyógyszerész képzését. Szorgalmazom a hallgatókkal fenntartott kapcsolatokat erősítését, a kihelyezett oktatást. Szívügyemnek tekintem, hogy az egyetemistáknak minél jobban mutassuk be a gyógyszeripart, a kutatás-fejlesztést. A patikai dominanciát próbálom egy kicsit ellensúlyozni, amiben az egyetem is partner, hiszen ott is felismerték ennek a szükségességét — indokolta.

Vágó Tamás szerint ki kell használni, hogy a Teva gyógyszergyár és a GYTK mindössze csak néhány kilométerre helyezkedik el egymástól, nem minden egyetem van ilyen szerencsés helyzetben. Így nagyon egyszerűen meg tudják oldani a kihelyezett gyakorlatokat, órákat, a cég munkatársai pedig könnyen be tudnak járni a karra órákat tartani. Ez jó alap arra, hogy még erősebb kapcsolatot építsenek ki a jövőben — tette hozzá a Teva Zrt. generikus kutatásfejlesztési igazgatója.

Alumni Fesztivál – Mert összetartozunk!

Idén már második alkalommal szervezte meg alumni találkozóját a Debreceni Egyetem. A programok alkalmat teremtettek a régi csoport- és évfolyamtársak, a különböző generációk találkozására, emellett az egyetemen és a jogelőd intézményekben végzetek – a Debreceni Agrártudományi Egyetem, a Debreceni Orvostudományi Egyetem, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola, a Kossuth Lajos Tudományegyetem, a Hajdúböszörményi Pedagógiai Főiskola és az Ybl Miklós Műszaki Főiskola régi hallgatói – a Karok Utcájában ismerhették meg tanszékük, intézetük fejlődését és legújabb eredményeit is. A szeptember 20-i fesztiválra csaknem 1300 öregdiák látogatott el egykori alma materébe.

■ BÉRES ZSUZSA

Sokan voltak visszatérők, akik már az első alkalommal is részesei voltak az összetartozást jelképező találkozóknak, és voltak olyanok is, akik a mostani rendezvényen csatlakoztak a Debreceni Egyetem alumni közösségéhez, amelynek regisztrált létszáma mára már meghaladja a 31 ezret és ez a szám folyamatosan emelkedik, hiszen az egykori diákok nem felejtik el azt az útravalót, amit egyetemüktől kaptak, és azokat az élményeket sem, amelyek meghatározók voltak életútjuk alakulásában. Talán ezért is érzik fontosnak oly sokan, hogy ne szakadjanak el az egyetem nagy családjától, hiszen – ahogyan az Alumni Fesztivál szlogenje is hirdeti: összetartozunk! Ennek jegyében ez

alkalommal az egyetem Főépülete és környéke volt a rendezvények központi helyszíne.

– A latin alumni – vagyis öregdiák – kifejezést az egyetem ennél sokkal tágabb jelentésben értelmezi, mivel ez alatt nem csupán a volt hallgatókat értjük, hanem idetartozónak tekintjük az intézmény egykori és jelenlegi dolgozóit is. Az összetartozás érzése összeköti az idősebb és a fiatalabb generációkat, annak ellenére, hogy nagy a korkülönbség, más és más áll élen a teendők fontossági sorrendjében: vannak, akik éppen karrierjük építésén fáradoznak, mások a családalapításra fókuszálnak, és vannak, akik ma már nyugdíjasként, nosztalgikusan gondolnak vissza a diákévekre,

az egyetemen eltöltött rövidebb-hosszabb időszakra – mondta a DEJa vu-nek Rőfi Mónika, a Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ igazgatója.

Az Alumni Fesztivál főszervezője hozzátette: szinte természetes, hogy a személyes kötődés elsősorban nem az intézményhez, hanem egy adott karhoz, szakhoz, tanszékhez kapcsolódik, mivel más hagyományai vannak a medikusoknak, az agrárosoknak vagy éppen a zenészeknek, ugyanakkor az 2000-es integráció, majd az egységes egyetemi jelképrendszer és az új logó 2017-es bevezetése óta valamennyi kar hallgatói részéről érezhetően erősödik és látványosan – olyan külsőségekben, mint az egyetemi logós ruhák viselése is – megnyilvánul az intézményi összetartozás.

– Éppen ezért a rendezvény fő célkitűzése az összetartozás erősítése, az, hogy bárki bármelyik jogelőd intézményében szerezte is a diplomáját, mégis úgy érezze, hogy ma is tagja a Debreceni Egyetem nagy családjának, és akire teljes jogú egyetemi polgárként tekint az intézmény – hangsúlyozta Rőfi Mónika.

Az Alumni Fesztivál főszervezője azt is elárulta, hogy a legidősebb résztvevő egy 1938-as születésű alumnus volt, aki 1961-ben szerzett diplomát egykor a Kossuth Lajos Tudományegyetemen.

A szeptember 20-i alkalomra időzítette évfolyamtalálkozóját az Állam- és Jogtudományi, az Általános Orvostudományi, valamint a Fogorvostudományi Kar és a matematikusok is, de mindenki megtalálhatta saját intézményét, tanszékét a Karok Utcájában.

A Főépület Aulájában berendezett KOR-teremben lehetőség nyílt egészségügyi vizsgálatokra és tanácsadásra a Családorvosi Tanszék, a Debreceni Egyetem Különleges Orvos- és Mentőcsoport, vagyis a DEKOM, a Mentálhigiénés és Esélyegyenlőségi Központ munkatársai, valamint gyógytornászok közreműködésével.

Az Aud. Max-ban tartotta rendhagyó fél-évvindító előadását a Szenior Egyetem, ahol A szemünk világa – a testünk tükre címmel Ujhelyi Bernadett, az Általános Orvostudományi Kar (ÁOK) Szemészeti Tanszék egyetemi docense tartott előadást.

Kiállítás nyílt Fekeová Noémi, az ÁOK jelenlegi hallgatójának üvegfestményeiből, az Egészségtudományi Kar múltidéző, nosztalgikus képeiből, valamint Államfők dedikáltak: világhírű autogramok és történetük címmel könyvbemutatóval egybekötött tárlat is nyílt Márián Zoltán nyugalmazott ügyész mintegy háromezer darabos, egyedülálló gyűjteményéből.

Az egyetem titkai iránt érdeklődőknek lehetőségük volt megismerkedni a Főépület látogatók előtt elzárt termeivel, akik pedig egy jóízű beszélgetésre vágytak régen látott ismerőseikkel, megtehették ezt az alkalomra kényelmes szalonná átalakított Díszudvaron.

A Főépület előtti téren a legkisebbeket játszóház, kreatív sarok, gyerekkoncert, asztali- és népi játékok várták, a felnőtteket pedig olyan változatos programok szórakoztatták, mint a szenior örömtánc, az egyetemi Marching Band és a DEAC Cheerleaders közös produkciója vagy a brutális fizikai és látványos kémiai kísérletek, de voltak kerekasztal-beszélgetések, amelyekből egy-egy kar – többek között az Egészségtudományi Kar „35 éves a védőnőképzés az ETK-n” beszélgetése – mutatta be, mennyi minden fejlődött, változott az elmúlt évek, évtizedek során.

A Böszörményi úti campus pályáján ötvenedik és egyben utolsó alkalommal mérte össze erejét labdarúgásban a két ősi ellenség, a Bölcsészettudományi Kar, valamint a Természettudományi és Technológiai Kar öregdiákjaiból álló focicsapat, a Kisnyelvész és a Halka SE. A jubileumi találkozót 2-1-re a BTK nyerte.

Készen állt az egyetemi menza is az éhes vendégek fogadására, hogy minden résztvevő újra együtt élvezhesse a felejthetetlen ízeket, viszont aki inkább újdonságokra vágyott, azok számára az egyetem saját élelmiszermarkáját, finom és egészséges termékeit kínálta a fesztiválon az UniFood. Az UD Shop jóvoltából pedig mindenki akciós áron szerezhetette be az egyetemi logós ruhákat, használati tárgyakat és kiegészítőket.

Az egész napos rendezvényre kitelepült az egyetem FM90 Campus Rádiója – amelynek munkatársai közül többen is alumnusok –, lehetőséget teremtve a vendégeknek arra, hogy élő adásban számoljanak be emlékeiről és a fesztiválon szerzett új élményeiről egyaránt.

Az Egyetem téren felállított színpadon koncertet adott az Android együttes, a késő estébe nyúló, jó hangulatú kikapcsolódást a Könnyűzenei Intézet hallgatói és oktatói, valamint az 50 év után újra egyetemi közönségnek játszó Boeghoe és a Sound Garage előadásai garantálták, a Zeneművészeti Kar Liszt-termében pedig komolyzenei koncert várta az érdeklődőket.

Az egész napos programsorozat az összetartozást jelképező közös tűzgyújtással, valamint fergeteges nosztalgiaconcerttel zárult a Debreceni Egyetem Főépülete előtti téren.

És ahogyan mondani szokás, alig ért véget az idei Alumni Fesztivál, a szervezők már elkezdtek dolgozni a 2026-os találkozó programjainak előkészítésén. Várják az ötleteket, javaslatokat, mi mindennel lehetne gazdagítani a rendezvény kínálatát. A Rendezvénykoordinációs és Alumni Központban természetesen várják mindazok jelentkezését is az alumni@unideb.hu email címen, akik úgy döntenek, szeretnének hivatalosan is csatlakozni a Debreceni Egyetem Alumni Közösségéhez.

Elérhető az UniPass Alumni

UniPass kártya az Alumni Közösség tagjai számára is

Egyetemi polgárság az egyetemi és/vagy dolgozói évek után is? Újdonság és rég beteljesülni vágyott álom válik valóra az idei évtől. Megérkezett az UniPass kártya az Alumni Közösség tagjai számára is, vagyis az UniPass Alumni.

■ NÁNÁSI-MOLNÁR ANITA

A Debreceni Egyetem (DE) mindig is kiemelt figyelmet fordított a hagyományok megőrzésére, az egyetemi értékek ápolására és a közösség összetartására. Ebből a szellemiségből született meg az a kezdeményezés is, amely 2025 nyaratól kézzelfogható formát öltött. Megérkezett az UniPass Alumni kártya, melynek segítségével az egyetem volt hallgatói és dolgozói ismét aktív részeseivé válhatnak az intézmény mindennapjainak – immár nemcsak emlékeikben, hanem gyakorlatban is.

Az UniPass Alumni kártya nem csupán egy azonosító eszköz – egyben szimbólum is, amely azt üzeni: aki egyszer debreceni diák vagy dolgozó volt, az debreceni diák és dolgozó marad. A kártya kibocsátásával fontos célja az Alma Maternek, hogy jelezze: az egykori hallgatókat és dolgozókat ma is az egyetemi polgárság teljes jogú tagjainak tekinti. A kártyabirtokosok az egyetem különböző épületeibe való beléptetési jogosultságon kívül minden egyéb olyan szolgáltatásra és kedvezményre szert tehetnek, amelyekkel a DE jelenlegi hallgatói és dolgozói rendelkeznek.

A kártya használatának nem titkolt célja továbbá az egyetemi alumni rendezvényeken való részvétel megkönnyítése, az egyetem

területén belül a személyazonosság igazolása, valamint azon szolgáltatásokhoz való hozzáférés biztosítása, melyet a kártya tulajdonosa az egyetemen belüli szolgáltatóktól igényelt és kapott.

UniPass Alumni kártyát a szabályzat értelmében minden volt egyetemi polgár – vagyis volt hallgató, volt dolgozó – igényelhet. Az is élhet ezzel a lehetőséggel, aki volt hallgató, de jelenleg aktív dolgozója az egyetemnek. Az igénylés lehetősége évközből folyamatos, a kártyák gyártása az UniPass kártyákéhoz hasonlóan 2 hetes ütemezésben történik. Az UniPass Alumni kártya igénylésének feltétele az Alumni Közösségbe való belépés, melyet az alumni.unideb.hu oldalon tehetnek meg az érdeklődők.

Az alábbiakban közzé tesszük még néhány hasznos információt a kártyával kapcsolatban, melyekről részletesen az alumni.unipass.hu oldalon lehet tájékozódni.

A kártyák érvényessége a kibocsátástól számított 5 év. A kártya igénylése költségterítéses – 5000 Ft. Használata csak aktiválás után lehetséges – aktiválni az alumni.unipass.hu oldalon, bejelentkezést követően a Kártyáim sor alatt, a Kártya aktiválása gombra kattintva tudja a felhasználó. Igényléskor szükség van igazolványkép feltöltésére, melynek elfogadása után a kártya díját az online vásárlások során megszokott

Simple Pay rendszeren keresztül lehetséges kiegyenlíteni. Egyéb díjfizetési módra jelenleg nincs lehetőség. A gyártást követően az elkészült UniPass Alumni kártyát az igénylés során megadottaknak megfelelően a Rendezvénykoordinációs és Alumni Központban személyesen vagy meghatalmazott útján lehet átvenni.

A személyes átvétel helyszíne a DE Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ irodája: 4032 Debrecen, Egyetem tér 1. Főépület, fszt. 17-es iroda. Az iroda nyitvatartási ideje: hétfőtől-csütörtökig 8.00 és 16.00 óra között, péntekenként 8.00 és 13.30 óra között.

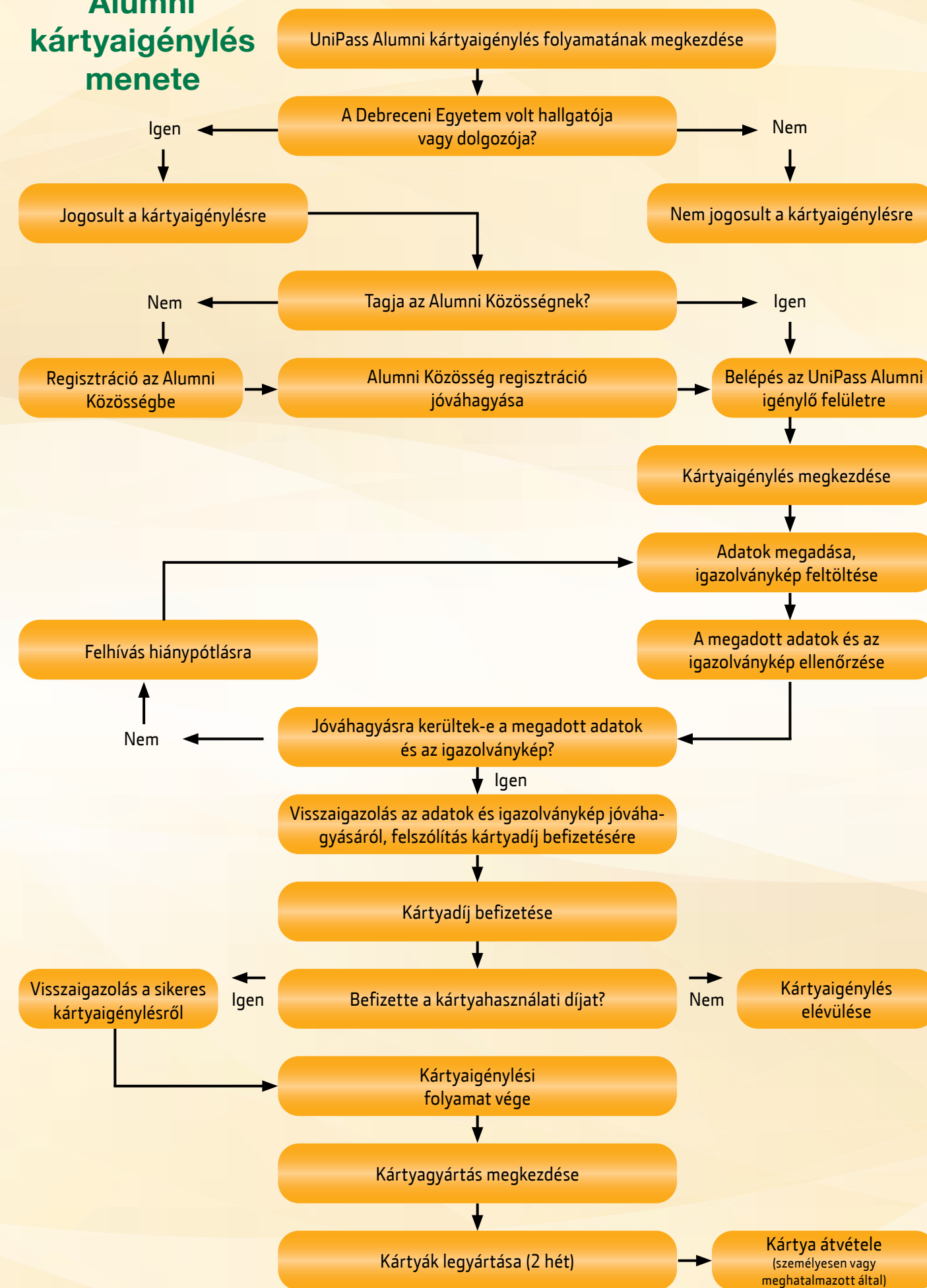
A legfontosabb kártyafunkciók: használható például könyvtári olvasójegyként, a Botanikus Kertbe ingyenes belépésre jogosít, illetve számos vásárlási kedvezményre is.

Az elfogadóhelyek listája folyamatosan bővül, így érdemes figyelemmel kísérni az egyetem UniPass weboldalát.

A Debreceni Egyetem a jövőben is kiemelten támogatja az olyan kezdeményezéseket, amelyek erősítik a hallgatók és dolgozók közötti kötődéseket, még akkor is, ha ezek a kapcsolatok formálisan már lezárultak. Az UniPass Alumni kártya egyszerre praktikus eszköz és érzelmi kapocs – egy híd múlt és jelen, egykori és jelenlegi közösségek között. Szeretettel várjuk az igényléseket!

Alumni kártyaigénylés menete

Inspiráló kincskeresés tudományos igényességgel

■ BÖGRE ZOLTÁN

Meglehetősen távol áll a mindennapos tevékenységétől a műtárgyak gyűjtése, hiszen a Debreceni Egyetemen kutatóorvosként dolgozik. Mi a fő kutatási területe? Új típusú daganatterápiák fejlesztésével foglalkozunk. Ezek úgynevezett génmódosított immunsejteken alapuló kezelések, melyeknek alapja, hogy a betegektől vért veszünk, a vérből elkülönítjük azokat az élő tulajdonságú sejteket, melyek természetes körülmények között is a vírussal fertőzött vagy daganatos irányba elváltozott sejtek elpusztításáért felelősek. Ezeket a beteg szervezetén kívül génmódosítjuk, azaz olyan irányba programozzuk őket, hogy felismerjék és célzottan támadják a daganatsejteket. A módosított, majd felszaporított immunsejteket visszajuttatjuk a beteg szervezetébe, ahol képesek hatékonyan felvenni a harcot a tumorsejtekkel. Kutatócso-

portunkban ilyen terápiás készítményeket hasonlítunk össze és vizsgáljuk hatékonyságukat különböző szervi eredetű tumorokkal szemben.

A kutatómunkához kitartás, higgadtság és céltudatosság szükséges. Egy kutató a tudományok embere, de Ön a példa arra, hogy lehet egyben a legsikeresebb gyűjtő is. Egy ilyen volumenű szenvedély a kutatómunkához hasonló magatartást igényel, ebből a szempontból párhuzamba állítható az Ön munkája és hobbjaja?

Ezek a képességek valóban elengedhetetlenek ahhoz, hogy a gyűjtésben is sikereket lehessen elérni. Ugyanakkor a céltudatosság és a kitartás mellett nálam ehhez szorosan kapcsolódik a kutatás izgalma és a kíváncsiság, amelyek komoly motivációt jelentenek. Mind a szakmai életemben, mind a hobbi területén az új megismerés iránti vágy egy olyan inspiráló hajtóerő,

Több mint ezerkétszáz darabból álló kerámiagyűjteménnyel büszkélkedhet Szőőr Árpád, az Általános Orvostudományi Kar Biofizikai és Sejtbiológiai Intézet adjunktusa, aki gyűjtői tevékenységéről országszerte híres. Munkájában és hobbjában egyaránt a megismerés vágya hajtja és szakmájában, valamint gyűjtői szenvedélyében egyaránt közös célja, hogy a megszerzett tudást a társadalom javára fordíthassa.

ami lehetőséget teremt arra, hogy egyre mélyebben megismerhessem az érintett világ egy-egy szeletét – például a magyar kerámiaművészet újabb és újabb területeit. A szakmai munkám és a hobbi ugyanaból a forrásból táplálkozik: abból a kutató természetből, ami mindig arra ösztönöz, hogy felfedjem, mi rejtőzik a felszín alatt. Emiatt mindkét területen elmélyülök az aktuális témában, részletesen utánajárok és igyekszem megszerezni, majd megérteni az összefüggéseket. Mindkét világban a felfedezés öröme tart mozgásban.

Hogyan alakul ki a semmiből a kíváncsiság iránti vágy és ezzel együtt a gyűjtőszenvély? Mit érez akkor, ha megszerz egy új darabot, vagy amikor sikerül a tudományos kutatás során felfedeznie egy új megoldást? Ezek mindegyike a megismerés része? A kutatásban és a gyűjtésben egyaránt közös, hogy az ember egyszer csak rátalál va-

lamire, amit korábban nem ismert. Ez lehet egy váratlan kísérleti tapasztalat vagy egy új eredmény a szakirodalomban, illetve egy különleges tárgy, amelyre a régiségpiacon, az interneten vagy egy aukción bukkan rá. A folyamat mindig ugyanúgy kezdődik: találok valamit, ami felkelti az érdeklődésemet, és megpróbálom elhelyezni a saját világomban – a kutatásban a tudományos összefüggések között, a gyűjtésben pedig a gyűjteményünk kontextusában. Ezt követi a mélyebb megismerés fázisa, amikor elkezdem részletesen feltárni, mit is találtam valójában. A kutatásban ez kísérletezéssel, hipotézisek felállításával és azok igazolásával jár. Ha sikerül valami újat bizonyítani, az hatalmas örömet jelent. A gyűjtésnél ez a folyamat kicsit másként működik: a piacok világában nincs idő gondolkodni, ott azonnal kell dönteni és a mélyebb megismerés csak az adásvétel után következhet. Aukciós vásárlás esetén viszont van időm alaposan utánajárni a tárgy történetének, eredetének, valószínű értékének és különlegességének. Természetesen mindkét esetben a boldogság érzése a végső cél, de azért a két öröm merőben különböző, hiszen a tudományos szakmámat mindig a hobbi elé helyezem. Néha persze előfordul, hogy a gyűjtés is hasonló, mély elégedettséget ad – különösen akkor, amikor sikerül egy igazán értékes vagy ritka darabot a gyűjteményembe illeszteni.

A tudományos kutatómunka során is előkerülnek olyan eredmények, melyeket nem feltétlenül keres az ember, egyszerűen csak rábukkan, olykor véletlenül is. Ez az Ön szakmájában és a gyűjtői tevékenységénél is jellemző, hogy akkor is talál valami értékeset, amikor éppen nem keresi?

A tudományos munkában az eredményhez a tudás, az új ismeretek megszerzése, valamint sokszor hosszú heteket felölölő, kitartó kísérletezés, finomhangolás vezet. Nem igazán hiszek abban, hogy a véletlen csodákra képes – inkább úgy látom, hogy minden siker mögött ott van egy kutatói csapat befektetett munkája, az eltelt idő és a tapasztalat, amelyek együtt érnek be eredménnyé. Egy mondás szerint az ember egyedül gyorsabban halad, csapatban dolgozva viszont sokkal messzebbre jut. Ennek minden szava érvényes a kutatási területünkre. A régiségek világában is igaz az a tétel, hogy a tudás megszerzésébe fektetett idő mindig megtérül. Minél felkészültebb az ember, annál nagyobb eséllyel fogja észrevenni a valódi értéket. Viszont itt a véletlen szerepcse időnként valóban segíthet abban, hogy igazi kincsekre bukkanjunk, de szeretném azonnal eloszlatni azt az illúziót,

hogy ez gyakran megtörténik. Nagyon ritka, hogy egy doboz mélyéről olyan értéket emeljen ki az ember, amely egyik pillanatról a másikra meggazdagítja. Természetesen az elmúlt közel húsz évben számos alkalommal sikerült olyan tárgyra bukkanom, amely a valós értékét tekintve jóval felülmúlta a beszerzési árát. Ezeket a darabokat sokszor eladtam annak érdekében, hogy a realizált haszonból vásárolhassak olyan újabb darabokat, amelyek még különlegesebbek vagy értékesebbek. Tulajdonképpen a mai napig a gyűjteményünk lépésről lépésre önmagából táplálkozva növekszik.

„....A szakmai munkám és a hobbi ugyanabból a forrásból táplálkozik: abból a kutató természetből, ami mindig arra ösztönöz, hogy felfedjem, mi rejtőzik a felszín alatt...”

Melyik a nehezebb vagy fájdalmasabb, megszerezni egy tárgyat vagy megválni tőle?

Mióta gyerekeink vannak, erre a kérdésre egyértelmű a válasz: megválni egy tárgytól egyáltalán nem okoz nehézséget. A születésük óta a gyűjtés fogalma is átértékelődött bennem. Ma már messze nem fordítok annyi időt a keresésre, mint korábban, illetve az a hosszú, aprólékos vadászat, ami a gyűjtésem kezdetét jellemezte, mára a múlt homályába veszett. A legnagyobb örömet sokkal inkább az jelenti, hogy a családom is részesévé vált a gyűjtemény történetének. Azok a tárgyak, amelyek az életterünk részévé válnak, soha nem csak az én döntésem alapján választódnak ki. Sőt, a feleségem és a gyerekek véleménye sokszor felülírja az én szándékaimat. Ha ők úgy érzik, hogy egy darabnak maradnia kell, akkor az „védetté” válik, ha megunnak egy tárgyat, akkor léphetek előre és kereshetem meg a módját annak, hogy túladjak rajta, és az így befolyt összegből új, még különlegesebb tárgyat vásárolok. Végső soron a lakókörnyezetünk arcát a családom alakítja, én pedig igyekszek tenni azért, hogy ez mindig gazdagodjon.

Miért éppen ezeket a tárgyakat gyűjti, miért olyan különlegesek ezek?

A gyűjteményünk gerincét egy több mint

ezerkétszáz darabból álló népi szecessziós kerámiaegyüttes adja, ami szépen reprezentálja az 1910 és 1940 közötti magyar kerámiaművészet egy jelentős irányzatát. Az első darab, a nagyszüleim hagyatékából származó kapitális váza irányította a figyelmemet erre a korszakra. Fontos megfogalmaznom, miért vonz ennyire a népi szecessziós kerámiák világa. Ezeknek a műhelyeknek a célközönsége a közép- és kispolgárság volt: orvosok, tanárok, mérnökök, kisbirtokosok, kispénzű hivatalnokok – mindazok az emberek, akikkel közösséget vállaltak, és akiknek emléket szeretnék állítani a gyűjteménnyel. Úgy érzem, én is ugyanazt az utat járom, mint ők. Hasonló gondokkal, vágyakkal, a szépség szeretetével és az anyagi korlátokkal való állandó szembeütközéssel. Amikor újra meg újra rácsodálkozom a gyűjtemény egy-egy darabjára, megjelenik előttem az otthon, amelyet egykor díszítettek, és a korábbi tulajdonosok alakja a családjukkal együtt. Meggyőződésem, ha valóban közelebb akarunk kerülni ezekhez a tárgyakhoz, és meg akarjuk érteni őket, akkor nem elég a műhelyeket és a stílusokat ismernünk – meg kell ismernünk azokat az embereket is, akik elsőként birtokolták őket, és akik révén ezek a tárgyak életre keltek.

Van-e végső határa ennek a szenvedélynek? Egy kutatás sem feltétlenül ér véget, hiszen mindig vannak újabb és újabb felfedezésre, megtapasztalásra váró jelenségek, tanulságok. Végére lehet érni előbb vagy utóbb a gyűjtői folyamatnak?

A gyűjtésben a legfontosabb a motiváció. Gyerekkoromtól kezdve mindig gyűjtöttem valamit: bélyeget, pénzérmét és van telefonkártya gyűjteményem is. Mindig az ismeret megszerzése hajtott. Ebből a szempontból a gyűjtés szinte biztos, hogy végig fogja kísérni az életemet, mert mindig az a vágy ösztönöz, hogy megismerjem az újat, megválaszoljam a felmerülő kérdéseket. Amíg megvan bennem ez az inspiráció, addig a munkámat is élvezettel és örömmel fogom végezni. A gyűjteményt nem akarom a végtelenségig építeni. Az utóbbi időben több energiát fordítok arra, hogy mások is megismerhessék ezeket a tárgyakat, mint arra, hogy újabbakat vásárolok. 1200 tárgy fölött már nem az a cél, hogy még többet birtokoljak, hanem hogy rendet tegyek, letisztítsam a gyűjteményt, és előkészítsem arra, hogy szélesebb körben közkinccsé válhasson. Úgy érzem, a kerámiagyűjtemény mostanra elkészült, bemutatásra érett. Kezresem a lehetőséget, hogy hol és hogyan mutathatnám meg az érdeklődőknek.

Gyógyító kilométerek

*Nem ijed meg a távolságoktól
Bán Melinda, a Klinikai Központ
Orvosi Képzőközpont Klinikai
radiológus szakorvosa, hiszen
hegyen-völgyön át, az Alföld
síkságain vagy a Balaton
körül futva tesz meg annyi
kilométert, amiről sokan
álmodni sem mernek. Példát
mutat kitartásból, társadalmi
felelősségvállalásból, miközben
azt mondja: soha ne hasonlítsuk
magunkat másokhoz, csakis
önmagunkat próbáljuk legyőzni.*

■ BÖGRE ZOLTÁN

Magányos sport a futás vagy inkább csak egy sokat hangoztatott sztereotípiát ez? Mindenki mást jelent, mindenkire más-képp hat a sport, különféle módon motivál, erősít, formálja a testet, lelket és a világhoz való hozzáállást. Bán Melinda a Debreceni Egyetem radiológus szakorvosa erre a legjobb példa, hiszen számára a sport egyet jelent a lélegzetvétellel, minden egyes megtett kilométerrel közelebb kerül a szellemi kiteljesedéshez. Legyen szó maratonról, félmaratonról vagy rövidebb távokról. Szerinte a futásban benne vannak a mindennapok felszabadító rezdülései és arra is ráerősít, hogy a futás nem kárhoztatja magányosságra az embert, épp ellenkezőleg: a sport által szerzett barátai mára csaknem családtagokká váltak.

– A versenyek és egyáltalán a futás olyan összekovácsoló erő, mely révén egymást támogatjuk, közösen a felkészülések, a versenyhelyszínen együtt élünk meg minden pillanatot és persze a hétköznapiakban is találkozunk, barátokként is gondolunk egymásra, nemcsak csapattársakként. Ha nem is egy csapatban indulunk, ugyanúgy tá-

mogatjuk egymást, szurkolunk, kimegyünk egymás versenyére, mindig tudni akarunk a másiktól. A futás nem magányra ítélt, hanem közösséget formál, ha az ember életének a részévé válik a sport, akkor rengeteg erőt lehet meríteni azoktól, akikkel ez az egyik közös nevező, pluszt adunk egymásnak, így a mindennapjaink is sokkal szebbé, színesebbé válnak – fogalmazott Melinda. Mint mondja, minden esetben magával ragadja az a támogató légkör, ami kivétel és versenyekre való tekintet nélkül körülveszi, s bár nagy büszkeséggel töltötte el, amikor 3 óra 34 percen belül futotta le a Spuri Maratonfüred 42,2 kilométeres maratoni távját, a gyönyörű badacsonyi hegyek lábánál, a legtöbb erőt mindig a közösség és a család adja neki. Nemcsak egyéni számokban indul, hanem csapatban is versenyez az IronLadies tagjaként, melynek sikerei alapján méltán lehet őket a kilométerek királynőiként is emlegetni.

– Egy közösségben nem egy embernek kell megnyernie a versenyt, hanem ott arra van szükség, hogy mindenki ugyanúgy akarjon, ugyanúgy harcoljon a sikerért, és ez csak akkor jön létre, ha egymást támogatjuk, ha ugyanaz a szellemiség érvényesül. Ehhez

viszont rengeteg együttes pozitívításra van szükség. Én hiszek abban, hogy ha az ember ezt megtalálja, akarja és szereti is azt, amit csinál, akkor hat a másira, átragasztja ezt a szemléletet a társaira, barátaira is. Alapvetően nagyon sokat formál fejben a sport. Egy tavaszi maratoni versenyre például télen kell kőkeményen készülni, erős szélben, szakadó hóesésben, mínusz 10 fokban, de nincs mese, végig kell csinálni. A szélsőségek miatt ki kell lépni a komfortzónából, a célig vezető út, a sportban lévő kihívás alakítja a jellemet és a személyiséget is. Egy idő után a hétköznapiakban is jobban keresi a kihívásokat az ember és ha elég kitartó, bármi jöhet, leküzdi, megoldja – tette hozzá. Nemcsak a sportban, hanem a szakmájában is minden nap meg kell ugrania a léceket, újabb mérföldköveket kell elérnie, küzdenie kell a hétköznapi embert próbáló kihívásaival. Radiológus szakorvosként dolgozik a Debreceni Egyetem Klinikai Központ Orvosi Képzőközpont Klinikáján immáron tíz éve. Szerinte jól választott, hiszen szereti a hivatását, embereket gyógyít és úgy véli: megtalálta azt, amiben kiteljesedhet.

– Nekünk kell felismernünk a problémát azért, hogy terápiás terveket, műtéti meg-

oldásokat lehessen készíteni a leleteink alapján. Fontos szerepünk van a debreceni betegellátásban, alappillérei vagyunk a gyógyítási folyamatnak és ez a későbbiekben a betegek számára nagyon fontos. A mozgásszervi radiológia a szakterületem, ezen belül az ízületi és izomsérülések diagnosztikájával is foglalkozom. Ultrahang és MR vizsgálatok elemzésével segítem a sportolókat és a sérülteket a mielőbbi felépülésben. Nagy szerencsének tartom, hogy a sport iránti szenvedélyem és a klinikai munkám ilyen jól kiegészítik egymást.

Bán Melinda, aki munkájával a társadalmi felelősségvállalásban is jeleskedik, a sporttal pedig megteremti a tökéletes egyensúlyt az életében. Pedig ez a harmonikus összhang a testtel és a lélekkel szinte a véletlen áldásos vagy talán mégis sorsszerű közreműködésének eredménye. Mint mondja: a futás iránti szinte megszállott rajongása csupán egy cipővásárlással kezdődött, megvette a futóboltban fellelhető legszínesebb sportcipőt. Még aznap délután futni indult.

– Még az egyetemi évek alatt a MEFOB kezei között Pécsen a Rókaúti elnevezésű váltóversenyen, ahol másodikok lettünk a Debreceni Egyetem színeiben a saját szakaszomat nagyon gyorsan lefutottam, amire az egyik csapattársam felhívta a figyelmemet. Ő világított rá, hogy érdemes lenne ezzel komolyabban foglalkoznom. Későbbiekben edzőm is lett, ő indított el ezen az úton, utána ébredt fel bennem a futás iránti szerelem. Rájöttem, hogy jó felkészüléssel még nagyobb sikereket érhetek el.

Az idei, 210 kilométer hosszú Ultrabalatonon a női 10-13 fős váltóban első helyen végzett, 2022-ben az Ultra Tisza Tó 130 kilométeres versenyén az 5-10 fős női váltóban harmadik lett, két éve a III. Burger King Ultralupa-tó megmérettetésén a női csapat tagjaként első helyezést ért el, a 30. Bódva völgyi maraton, félmaraton küzdelmeiben pedig negyedik lett. Mindez csupán néhány eredmény az utóbbi évekből.

„...nagy szerencsének tartom, hogy a sport iránti szenvedélyem és a klinikai munkám ilyen jól kiegészítik egymást...”

Mi a legszebb a futásban?

Összekovácsol, közösséget épít, de abban is segít Bán Melinda szerint, hogy kinyílik az ember belső világa, többet lát a külső környezetből, közelebb kerül a természethez és önmaga megismeréséhez. Mint mondja, a futás által jótékonykodik is, hiszen többször vesz részt olyan megmérettetéseken, ahol a segítségnyújtás a legfontosabb cél, nem pedig a győzelem. Ezek a versenyek különösen sokat jelentenek számára.

Eredmények vagy megtett kilométerek?

Bán Melindát nem érheti meglepetés, hiszen sosem készül úgy egy versenyre, hogy

előtte ne futná le azt a távot, amin elindul. Azt vallja, hogy futás közben, akárcsak az élet minden területén, nem kell máshoz hasonlítani magunkat, mindig csak önmagunkkal kell megvívni azokat a harcokat, amik előrébb lendítenek. Maximalistának tartja magát, de ha nem úgy sikerül a verseny, ahogyan azt szeretné, akkor sem keseredik el, mert tudja: a legtöbbet hozta ki magából.

– A futás mellett arra is próbálok odafigyelni, hogy megfelelő fizikai állapotban legyek, ennek érdekében heti ötször edzek, ennek egy részében edzőteremben erősítek. Ezek a saját testsúlyos, illetve súlyozós erőnléti edzések főleg azt a célt szolgálják, hogy elkerüljem a sérüléseket, és jól bírjam a nehezebb futásokat is. Hasznos és kikapcsol, már csaknem három éve. Majdnem olyan szerelem ez is, mint a futás – jegyezte meg. Minden futót utolérnek – főleg verseny közben – a holtponthoz, amikor leginkább küzdeniük kell önmagukkal. Melinda az ilyen esetekre tökéletes motivációs eszközzel rendelkezik.

– Mindig az segít, hogy tudom: a családom vár a célban, hogy támogatnak és miattuk mindenképpen be kell érnem. Meg kell ölelnem a kisfiamat, a férjemet. Olyan ez, mint ha újra rájuk találnék. Nagyon szeretnék a gyermekemnek jó példát mutatni és szerintem ezt a legérzékletesebben a sport által tehetem meg, arra ösztönözhetem, hogy egészségesen éljen és ne féljen megvalósítani az álmait.

Eleget tett a felszólításnak – milliomos lett!

Remek játékkal ötmillió forintot nyert a világ egyik legnépszerűbb televíziós vetélkedőjében, a Legyen ön is Milliomos! -ban a Debreceni Egyetem egyik volt hallgatója. A cívisvárosban élő Boruzs Marcell tavaly végzett a Gazdaságtudományi Kar mesterképzésén. A pénz egy részét spanyolországi nászútjára költi majd.

■ OROSZ CSABA

A Legyen Ön is Milliomos! televíziós műveltségi kvíz 1998-ban az Egyesült Királyságból indult világhódító útjára. A lebilincselően izgalmas műsor az elmúlt bő negyedszázad alatt a világ számos pontján, például Indiában, Vietnámban, Nigériában, a Dél-Afrikai Köztársaságban, az Amerikai Egyesült Államokban, Németországban, Ausztriában, Spanyolországban és Olaszországban futott, illetve fut ma is. Mindenütt tömegeket szögez a tévéképernyők elé. A Who Wants To Be A Millionaire? magyar változata 2000-ben startolt az RTL-en, majd átkerült a TV2-re. A komoly szellemi megmérettetésre vállalkozókat Magyarországon olyan legendás televíziós személyiségek fogadták korábban, mint Vágó István, Fábry Sándor, Friderikusz Sándor és Gundel Takács Gábor. Mostanában pedig Palik László ül a műsorvezetői székben.

Azok kedvéért, akik esetleg még nem látták, egy kis szabálymagyarázat: a vetélkedő nyereményét – ami nálunk jelenleg 50 millió forint –, úgy lehet megnyerni, ha a játékos 15 feleletválasztós kérdésre helyes válaszo-

kat ad. Csakhogy a kérdések egyre nehezebbek és mindössze három segítséget lehet a játék menete alatt igénybe venni.

A feladványok nehézségi szintjét jól mutatja, hogy a játékosok döntő többsége még a 10. kérdésig sem jut el. A főnyereményt Magyarországon eddig mindössze csak egy játékos, Cserey Gábor tudta elvinni, aki 2006-ban a műsor jóvoltából bruttó 40 millió forinttal lett gazdagabb. A fődíj most 50 millió forint.

A gyermekkori álom beteljesül

A Gazdaságtudományi Kar nemzetközi gazdaság és gazdálkodás mesterképzésén tavaly végzett egyik fiatalember remekül szerepelt augusztusban a Legyen Ön is Milliomos! című vetélkedőben, ahol egészen a 12. kérdésig jutott.

Boruzs Marcellről van szó, aki lapunknak elmondta: az egyetem elvégzése után egy multi cégnél helyezkedett el, ahol most IT rendszerek fenntartásával, támogatásával foglalkozik. Tévés vetélkedőben ezen kívül csak egyszer szerepelt, Az Ugrás című vízműsorban, tavaly februárban. Rendszeresen szokott kvizekkel játszani, ilyen rendezvényekre járni. Abban, hogy az ér-

deklődése így alakult, minden bizonnyal komoly szerepet játszott édesapja, Boruzs János, aki játékmesterként rendszeresen állít össze ilyen kérdéssorokat.

– Gyerekkoromban, már a 2000-es évektől kezdve nagyon szerettem nézni a vetélkedős műsorokat, és arra készültem, hogy majd egyszer ki is fogom próbálni. Most sikerült bejutnom – fejtette ki a vele készült beszélgetés során. Marcell szerint a Legyen ön is Milliomos! -ra nagyon nehéz felkészülni, de azért a vetélkedő telefonos applikációját sűrűn pörgette a tv felvétel előtt.

A potamológus bosszúja

A volt GTK-s hallgató elképesztően izgalmas játéka egy úgynevezett sorkérdéssel kezdődött, a stúdióban ülő hat játékosjelöltnek a Falu végén kurta kocsmá című vers néhány sorát kellett a megfelelő sorrendbe állítani mindössze tíz másodpercen belül. Boruzs Marcell állította leghamarabb helyes sorrendbe a válaszhetőségeket, így ő ültetett szembe a műsorvezetővel és szerteágazó műveltségről számot adva egészen messzire jutott.

Nézői szemmel játékának talán legfeszültebb pillanata az volt, amikor édesapjától kért telefonos segítséget, de mire ismertette a kérdést és a lehetséges négy választ, csipogó hang jelezte, hogy lejárt az erre szánt idő, megszakadt a vonal. Az adásban így csak a válasz első hangját lehetett hallani, de abból nem derült ki, hogy mit akart mondani a papa. Marcell viszont állítja, hogy hallani vélte a jó válasz elejét, így helyesen felelt.

– Lehet, hogy csak hallani akartam. A stúdiótérben nem olyan az akusztika, mint otthon a tévénél. Édesapám azt mondta utólag, hogy nem volt biztos a válaszban – magyarázta Boruzs Marcell. A 12. kérdés viszont kifogott rajta. Arra nem tudott felelni, hogy mivel foglalkozik a potamológus? Ráadásul addigra már minden igénybe vehető segítsége elfogyott. Így kiszállt a játékból, de megtartotta az addig nyert ötmillió forintot. Versenyen kívül megjelölte azt a választ, hogy a potamológus folyókkal foglalkozik. Ez helyes lett volna, amivel bezsebelhette volna a 10 millió forintot! Mégsem elégedetlen.

– A potamológust lehet, hogy itthon a tv előtt, nyugodt állapotban meg tudtam volna fejteni, de ott akkor, komoly drukkk közepette nem akartam kockáztatni, mert ha rosszat mondok kétféleképpen estem volna vissza. A játékon kívüli jó válasz, csak tipp volt, nem tudtam a választ, ezért nem is bosszankodtam utána. Ötmillió forintot elérni ilyen fiatalon szerintem elég nagy pénz – indokolta a játékmegszakítást.

Horror game show

Arról is beszámolt, hogy mielőtt bement a stúdióba végiggondolta, melyek azok a helyzetek, ahol megáll, és melyek azok, ahol nem. Ehhez tartotta magát.

– Szerencsés embernek tartom magam. Többször is volt olyan szituáció az életemben, amikor úgy éreztem, hogy bejöttek a dolgok, meg jól sikerültek a körülmények. Ugyanakkor nem akarok elszállni magamtól – jelentette ki határozottan.

A beszélgetés során Boruzs Marcell említést tett arról is, hogy az írás is érdekli, és tavaly megjelent egy horror novellája. Az esetleges írói karrierre vonatkozó kérdésre azt mondta lapunknak, hogy ha meg tudna élni belőle, szívesen választaná azt a pályát, de nagy reményeket nem fűz hozzá.

„...nem akarok elszállni magamtól...”

– Olyan, aki szórakoztató irodalmi karrierjéből él meg Magyarországon, jelenleg szerintem nagyjából öt-hat ember lehet. A horror műfajában ilyen például Veres Attila, neki elég nagy sikerei vannak az eddig megjelent könyveivel, bár úgy tudom, hogy ő sem csak a könyveiből tartja fenn magát, hanem közben forgatókönyveket, és reklámfilmekhez szövegeket is

ír. Ez számomra inkább egy hobbi, aztán hogyha sikerül vele sokra menni, akkor annak örülni fogok. Amúgy megterveztem egy viszonylag koherens novellás gyűjteményt, amit elkezdtem írni, de lehet, hogy a tv-s vetélkedőn átélt élmények hatására egy horror game show történettel is jelentkezem – tette hozzá sokat sejtetően.

Mihez kezd a pénzzel?

Arról is beszámolt, hogy az egyetemen szerzett ismereteket jól tudja hasznosítani munkája során. Az itt eltöltött öt év során sok olyan jó barátot szerzett, akikkel most is napi szinten tartja a kapcsolatot. Több olyan tanára is volt, akiről úgy érzi, sokat adtak az életéhez. A tantárgyak közül a világgazdaságtan, a modern ár- és piacelmélet, a nemzetközi üzleti ismeretek voltak nála a favoritok. Amennyiben ma kellene képzést választania, akkor a gazdaságinformatikus képzésre jelentkezne.

– Közgazdásznak érzem magam, szeretek ilyen cikkeket olvasni, keresem ezeket a témákat. A munkahelyemen szinte kizárólag angolul beszélek, mert nemzetközi a környezet, Japántól Kolumbiáig sok országból vannak kollégáim, ügyfeleink. A közgázból szerzett statisztikai, matematikai ismeretek is jól jönnek. Az utóbbi időben hobbimmá váltak a személyes megtakarítások befektetésével kapcsolatos tevékenységek, ahol szintén hasznát veszem a közgázos tudásnak – magyarázta.

Boruzs Marcell végül azt is elárulta, hogy a Legyen ön is Milliomos! -ban nyert ötmillió forintot elsősorban spanyolországi nászútra akarja elkölteni. A feleségével hat éve alkotnak egy párt, és szeptemberben házasodtak össze. Mindketten jól tudnak spanyolul, de Marcell még soha nem járt Spanyolor-

szágban. Egy rövidebb útra már elutaztak Londonba, a spanyolországi nászutat pedig a jövő év elejére tervezik. Amennyiben ezek után is marad még némi pénz, azt befektetné valamibe, például tőzsdei részvényeket venne, de az önképzésről sem feledkezne meg. A jövőben is szívesen játszana valamilyen érdekes televíziós vetélkedőben, sőt másokat is erre biztat.

Minden sikerért meg kell küzdeni, a kifutón és a színpadon is óriási a harc, aki elbújik, annak nincs esélye a győzelemre – mondja Jákó Ramóna szépségkirálynő, aki legutóbb Egyiptomban, a Top Model of The World versenyen az Európa királynője cím büszke birtokosa lett. A Debreceni Egyetem sportszervező szakán végzett lány számára az élet egy felfedezésre váró rengetegnek tűnik, de abban biztos, hogy ha hű marad önmagához, akkor nincs számára lehetetlen.

Önbizalom és önismeret nélkül nincs siker

■ BÖGRE ZOLTÁN

Sokan azt gondolják, hogy a szépség egy olyan ajándék, ami az ember ölébe hullik, amiért nem kell tenni, egy olyan eszköz, amelynek birtokában bármit elérhet az ember. Ezek részizágazások, amit Jákó Ramóna eddigi sikertörténete is bizonyít. Noha azt ő maga is elismeri, hogy a szépség egy nagyon hatékony fegyver, de csak azok kezében, akik megfelelően tudják használni. Mint mondja: dolgozni kell, küzdeni kell azért, hogy a szépség ne csak egy vizuális élmény, sokkal inkább egy meggyőző erő legyen, ami kellő intellektussal, világlátással, gondolkodásmóddal kulcs lehet egy tökéletes élethez nyíló ajtó zárjába.

– Alapvetően ez nem egy választható szakma, erre azt gondolom, hogy születni kell,

hiszen csak az ember természetes lényéből fakadó vágyakozás, céltudatosság és a foglalkozása iránti mérhetetlen szenvedély az, ami lendületbe hozza. Önbizalom és önismeret nélkül szerintem nem sokra lehet jutni ezen a téren. Én kisgyerekkorom óta szinte követeltem a figyelmet, azt szerettem, amikor mindenki velem foglalkozott, amikor én voltam a család, a társaság középpontjában és ezt a tulajdonságomat a mai napig megőriztem. Egy ilyen mentalitással vagy személyiséggel nem esett nehezemre az sem, hogy kipróbáljam magam egy olyan területen, amitől sokan tartanak, hiszen éppen attól félnek a legjobban, hogy megmutassák az egész világnak önmagukat – fogalmazott Ramóna.

Egy sportoló esetében nem meglepő, ha egy világverseny előtt extra edzőmunkát

végez, minden nap szorgalmasan, megalkuvást nem tűrő elszántsággal készül azért, hogy ő legyen a legjobb. A szépség is ehhez hasonló, Jákó Ramóna ebben az összefüggésben is tökéletes középpontot jelent.

Éveken át úszott, keményen edzett azért, hogy elérjen egy olyan szintet, ahol már nincs több hiányérzet benne, amikor teljesnek érzi a befektetett munkával tökéletesen arányos végeredményt. Az úszásban ez a kemény munka egészen a magyar válogatottságig vezette. Egy sportoló számára ez már az a csúcspont, amit nem biztos, hogy lehet tovább ragozni, viszont az eredmények, a világraszóló címek, sikerek nélkül egy idő után a motivációt is nehéz megtalálni. Jákó Ramóna döntött és váltott. Válogatott sportolóból szépségkirálynő lett. Ezzel azt is bizonyította, hogy nem

csak a test, hanem a szépség is edzhető, formálható, versenyekre készíthető emberi képesség.

– Az önfejlesztés a lényeg, a legnagyobb feladat pedig az, hogy a maximális szintre hozzam magamat. Mióta élek, ott dolgozik bennem a versenyszellem, a küzdeni és a győzni akarás. Mindig én akarok lenni a legjobb, nem adom fel az álmaimat, a lehető legtöbbet akarom kihozni minden esetben magamból, s ha ez megvan, akkor tiszta lelkiismerettel fordulok egy másik irányba. Most az a célom, hogy minél tovább jussak a szépségiparban, olyan mintha újraélném a gyermekkori álmaimat és most váltom azokat valóra. Sokáig én voltam, aki lelkesen rajongott a szépségért, most azt érzem, hogy értem rajonganak sokan és ez nagyszerű dolog, olyan önbizalmat és erőt ad, amiből tovább építkezhettek. A figyelemcentrikus személyiség és a szüleim támogatása egyenes utat mutatott előre, imádom a divatot, a ruhákat, élvezem, hogy így lehetek önmagam. Nagyon szerencsés embernek tartom magamat – tette hozzá Jákó Ramóna.

A szépség adottság, tehetség, az akarat által elérhető képesség, nevezhetjük bárhogyan, de emellé Ramóna szerint szükség van a tudásra, az intellektusra, a letisztult világszemléletre, amiből építkezhetsz, erősödhet a személyiség. Mint mondja, a Debreceni Egyetem tökéletes választás volt, hiszen az egyetemi évek alatt életre szóló élményeket, tapasztalatokat szerzett. A tudás fellegvárában vehetett át diplomát

a Gazdaságtudományi Kar sportszervező szakán, így olyan területen lett okleveles szakember, ami a sport révén kifejezetten közel áll hozzá.

„...küzdeni kell azért, hogy a szépség ne csak egy vizuális élmény, sokkal inkább egy meggyőző erő legyen...”

– Nagyon szerettem a Debreceni Egyetemre járni, különleges ez a közeg, nagy hatást gyakorolt rám, az engem körülvevő emberek is fontos szereplőkké váltak az életemben. Sportolói múltamból fakadóan a képzés sokat adott, kiváló választás volt, hiszen itt a tanulás és a sportolás egyaránt elérhető. Olyan szakot kerestem, olyan területen akartam diplomázni, ami valóban érdekel és amiben a későbbiekben tényleg el tudom képzelni magamat – tette hozzá. A kifutók világa nem feltétlenül a legbarátságosabb hely, Ramóna szerint ugyanis egy-egy nagyobb versenyen minden apró négyzetcentiméterért komoly küzdelem folyik, a lányok észrevétlenül akadályozzák a másik előrejutását, láthatatlan küzdelem ez, mindeközben sugározni kell a boldogságot és a vidámságot.

– Az elmúlt három évhez képest nagyon sokat fejlődtem és ezért hálás vagyok az en-

gem patronáló Fásy Ádámnak és stábjának is. A versenytapasztalatok alapján megtanultam kezelni az olyan véleményeket, amik nem feltétlenül támogatóak. A szépséget a legkönnyebb kritizálni, de ezekből a megnyilvánulásokból lehet egyszerre a legtöbbet építkezni. Ez régen nem biztos, hogy sikerült. A személyiség része a versenyeknek, a szakmai sikerek az önbizalom és a kiállás nélkül elérhetetlenek, ugyanakkor vannak egyértelműen áruklódó személyiségjegyek is, amelyek nem segítő szándékúak, ezeket azonban érzik, látják a döntéshozók is. Ha egy versenyző nem együttműködő, vagy látványosan ellenszenvet táplál a másik iránt, nem marad sok esélye a győzelemre. A személyiség fejleszthető ezen a szinten is, de vannak olyan adottságok, amiken nem lehet változtatni, mert automatikusan benne vannak az emberben. Alapvetően kedves és segítőkész személyiségnek tartom magamat, de felveszem a kesztyűt, ha arra van szükség. Ha meglöknék a színpadon, nem maradok senkinek sem adósa. Sosem szabad elbújni – árulta el a szépségversenyeken zajló személyes küzdelmekkel kapcsolatban a hajdúszoboszlói lány.

Jákó Ramóna diplomás szépségkirálynőként folytatja az életét, s mint mondta: az a célja, hogy rövid időn belül a Miss Universe és a Miss World versenyeken szerepeljen, majd meg is nyeri azokat.

A legnagyobb motivációt viszont az jelenti a számára, hogy minden esetben hű maradjon önmagához.

Michael Quante: Filozófiai cselekvéselmélet, Filozófiai esszék (2000–2020)

Michael Quante: Filozófiai cselekvéselmélet (Debreceni Egyetemi Kiadó, 2025.) Michael Quante a Filozófiai cselekvéselmélet című könyvében az emberi cselekedetek személyes vonatkozásait járja körül filozófiai értelemben. Feltételezése szerint erre azért van igény, mert ugyan az emberi cselekvés hétköznapi jelenség, általánossága ellenére mégis a mögötte húzódó bonyolult összefüggésekkel, sőt rejtélyek végtelen sorával találjuk szembe magunkat, ha egy kicsit elgondolkodunk az emberi cselekvések okain. Quante szerint az emberi cselekedetek összefüggésszerkezete rendkívül sokrétűnek mutatkozik. A különböző cselekedetek megítélésének permanens módon zajló gyakorlatában, gyakran reflektálatlanul, mindannyian immanens módon veszünk részt, éppen ezért szükség van egy olyan elmélet megalapozására, mely képes adekvát módon értelmezni az emberi cse-

a történelmi vagy társadalmi folyamatokat. A feladata kizárólag a hétköznapi cselekvési gyakorlatunk fogalmi magyarázata. A Filozófiai cselekvéselmélet című kötet magyar kiadását Rózsa Erzsébet és Csatár Péter szerkesztette. A kötet fordításáért Csatár Péter felelt. A fordítást Tánczos Péter ellenőrizte. Az utószót Tánczos Péter írta.

Michael Quante: Filozófiai esszék (2000–2020) (Debreceni Egyetemi Kiadó, 2025.) Michael Quante Filozófiai esszék (2000–2020) című kötete sokszínű válogatást ad közre a filozófus szerteágazó munkásságából. A kötet a filozófia területeinek széles sokféleségében – a vallásfilozófiától a biomedicinális etikáig – fogalmaz meg egy-egy vita kontextusában érvényes érveket. Erős metafilozófiai koncepció szervezi Quante kötetét, amelynek fókuszpontjában a filozófia mint társadalmi gyakorlat áll. Mint ahogyan azt Tóth Olivér István is megfogalmazza a kötet utószavában, Quante Filozófiájának központi állítása, hogy az emberi élet, a személyként való létezés nem egy adottság vagy tulajdonság, hanem egy sikeres cselekvés által elérhető vívmány. Quante

itt elsősorban olyan cselekvésekre gondol, amelyek révén a cselekvő magának szándékokat, célokat, értékeket tulajdonít és ezáltal cselekvéseit sajátjaként ismeri el. Mindezek olyan cselekvések, amelyet a cselekvő saját autonóm döntése nyomán hajt végre. Ezen cselekvések infallibilis ismerettel szolgálnak, hiszen még ha tévedek is abban, hogy mi az a cselekvés, amelyet magamnak tulajdonítok, abban nem tévedhetek, hogy azt éppen magamnak tulajdonítom. Amennyiben tudatában vagyok annak, hogy a cselekvésemért felelősséggel is tartozom, abban az esetben az autonóm cselekvés morális dimenzióval is bír. Ezen cselekvés végrehajtása az emberi létforma, a személyként való létezés lényege. Ez az autonóm cselekvés az úgynevezett öntulajdonítás folyamatának alapja. Quante vállalkozása végső soron azért rendkívül jelentős, mert az emberi gondolkodás alap-

mozzanatáról szól, mely minden nyelvben, kultúrában, materiális kontextusban egy olyan cselekvést jelenít meg, amely önnön sikerességi feltételét alkotva az ember elidegeníthetetlen méltóságának és mindenfajta elnyomó kontrollal szembeni ellenállásának alapja lehet. Ezen gondolatmenet mentén Quante a filozófiának közvetítő szerepet szán a természettudományok aktuális jelentősége és a cselekvő egyén perszonális és társadalmi működése között. A Filozófiai esszék című kötetet Rózsa Erzsébet és Jánosfalvi Péter szerkesztette. A szöveg fordításáért Jánosfalvi Péter felelt. A fordítást Tóth Olivér ellenőrizte. Az utószót Tóth Olivér István írta.

A két kötet a Meditor Bioetikai sorozat 9. és 10. kiadványaként jelent meg. Sorozatszerkesztők: Rózsa Erzsébet, Kőműves Sándor, Kovács József. Az imént bemutatott két kötetet ajánlom minden, a filozófia kortárs alkalmazása iránt érdeklődő olvasónak.

Jármi Bence, PhD-hallgató
Filozófia Doktori Program, DE BTK,
Humán Tudományok Doktori Iskola

2025-ben elhunyt dolgozóink, hallgatóink

Angi Emese

nyelvtanár, Dékáni Hivatal
Nyelvtanári Csoport, TTK

Dr. Asztalos László

főorvos, Sebészeti Klinika, KK

Bacsza Istvánné Dári Mária

vegyszertechnikus, Szervetlen és
Analitikai Kémiai Tanszék, TTK

Balogh Bálintné

orvosírnök, Belgyógyászati
Klinika, KK

Dr. Balogh Erzsébet

tudományos főmunkatárs,
Laboratóriumi Medicina, KK

Dr. Berta András Lajos

professor emeritus,
Szemklinika, KK

Dr. Bodolay Edit

professor emerita,
Belgyógyászati Intézet, ÁOK

Csáabri János

ny. portás, Bőrgyógyászati
Klinika, KK

Dr. Csapó József

ny. egyetemi adjunktus,
Angol-Amerikai Intézet, BTK

Csarnai István

portás, IK

Csóka Tibor

ny. technikus, TTK

Erlichné Jenei Mária

ügyintéző, Munkavédelmi,
Egészségvédelmi, Környezetvédelmi
Osztály, KC

Eszes Tiborné

ny. adjunktus, Építészmérnöki
Tanszék, MK

Farkas Zsolt

betegszállító/betegkísérő,
Sebészeti Klinika, KK

Felföldi Mária

ny. röntgen asszisztens,
Tüdőgyógyászati Klinika, KK
Kenézy Gyula Campus

Ferenczi Angéla

gyógymasszőr, Fűrdőgyógyászati
Centrum, KK Kenézy Gyula
Campus

Fodorné Rab Zsuzsanna

gyógyszertári asszisztens,
Belgyógyászati Klinika, KK

Dr. Gaál János

egyetemi docens, szakorvos, Reumato-
lógiai és Immunológiai Klinika, KK

Dr. Garai Anna Ilona

pszichiátria szakorvosa,
Pszichiátriai és Pszichoterápiás Klinika,
KK

Dr. Harkányi Károlyné

egykori igazgatóhelyettes,
DE Balásházy János Gyakorló Techniku-
ma, Gimnáziuma és Kollégiuma

Harsányi Csaba

betegirányító asszisztens
Ápolási és Szakdolgozói Igazgatóság, KK
Kenézy Gyula Campus

Dr. Jakab László

ny. egyetemi docens, Magyar Nyelvtu-
dományi Tanszék, BTK

Dr. Juhász Istvánné

védőnő, Vármegyei Védőnői Szolgálat

Dr. Kahler Andrea Éva

belgyógyász szakorvos,
Belgyógyászati Klinika, KK

Dr. Kántor Sándor

ny. egyetemi adjunktus,
Matematikai Intézet, TTK

Dr. Kapusz Nándor

egykori egyetemi főtitkár, KK

Dr. Kiss Attila

professor emeritus, Belgyógyászati
Intézet, ÁOK

Dr. Kiss Sándor

ny. egyetemi docens, Francia Tanszék,
BTK

Komáromi Tünde

anaesthesiológiai szakasszisztens,
Aneszteziológiai és Intenzív Terápiás
Klinika, KK

Korcsmáros Sándor

gyógymasszőr, Fűrdőgyógyászati Cent-
rum, KK Kenézy Gyula Campus

Kovács Réka

ügyvivő-szakértő, Népegészség- és
Járványtani Intézet, ÁOK

Kovácsné Péter Ilona

ny. könyvtáros, Angol-Amerikai Intézet,
BTK

Kozma Ferenc

ny. főiskolai docens, Gépészmérnöki
Tanszék, MK

Dr. Lévy Botondné Dr. Böör Irén

ny. főigazgató, DEENK

Dr. Lőkös István

ny. egyetemi tanár, Magyar Irodalom- és
Kultúratudományi Intézet, BTK

Morauszkiné Andriskó Szilvia

ny. főműtősnő, Arc-, Állcsont- és Szájse-
bészeti Klinika, KK

Nagy István

ny. üvegtechnikus, TTK

Dr. Nemes Lajos

ny. igazgató, Botanikus Kert

Oláh Ferenc

idegenrendészeti tanácsadó,
Rektori Hivatal

Ökrös János

ny. technikus, TTK

Dr. Petkó Mihály

ny. egyetemi docens, Anatómiai,
Szövet- és Fejlődéstan Intézet, ÁOK

Dr. Rigó János

professor emeritus, Ortopédiai és Trau-
matológiai Tanszék, ÁOK

Simayné Erős Erzsébet

orvosírnök, Infektológiai Klinika, KK

Somogyi Gyula

tanszéki mérnök, Gépészmérnöki Tan-
szék, MK

Dr. Szabó Pál

ny. egyetemi docens, Pszichológiai
Intézet, BTK

Dr. Sziklai István

egyetemi tanár, Fül-Orr-Gégészeti és
Fej-Nyaksebészeti Tanszék, ÁOK

Dr. T. Molnár István

egyetemi docens, Szlavisztikai Intézet,
BTK

Tamás Sándorné

Nagy Veronika
portás, Kollégium, ETK

Dr. Taxner-Tóth Ernő

professor emeritus, Magyar Iroda-
lom- és Kultúratudományi Intézet,
BTK

Tóth Katalin

ügyintéző, Munkavédelmi, Egészség-
védelmi, Környezetvédelmi Osztály,
KC

Tóth Tibor

ny. vegyszertechnikus, Ökológiai
Tanszék, TTK

Dr. Varga Zita

adatvédelmi tisztviselő, GDPR Köz-
pont, KC

Dr. Virágos Zsolt Kálmán

ny. egyetemi tanár, Angol-Amerikai
Intézet, BTK

Zsadányi György

operatőr-vágó, Multimédia és E-lear-
ning Technikai Központ, KC

ELHUNYT HALLGATÓK**Gyulavári Imre**

ökológia, TTK

Hajduk Levente

gazdálkodási és menedzsment, GTK

Hashemi Shervin

gyógyszerész, CYTK

Huttman Máté

környezettudományi PhD, TTK

Ibrahim Hassan Kamil

általános orvos, ÁOK

Lakatos Attila

molekuláris biológia, ÁOK

Luo Noel

kereskedelem és marketing, GTK

Nagy Loránd Ábel

mezőgazdasági mérnöki, MÉK

Nyuzó Ágnes

EHS szakmérnök, MK

Oroszi Zsuzsanna

szociális munka, ETK

Tóth Ádám Attila

DE Balásházy János Gyak. Tech.,
Gimn. és Koll.

Tóth Mónika

számvitel, GTK

Vasquez Sebastian Ignacio

gépészmérnöki, MK

Nyugodjanak békében, emléküket megőrizzzük.

Feladó:

DEBRECENI EGYETEM

Rendezvénykoordinációs és Alumni Központ
4032 Debrecen, Egyetem tér 1.

DÍJ HITELEZVE
4002 DEBRECEN
Pf. 400